PROLETARI DIN TOATE ȚARILE, UNIȚI-VA!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul I Nr. 90
Marți 8 martie 1955

4 pagini
Prețul 20 bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R

Pentru 10 milioane de tone de grîu și porumb și cel puțin 2000 kg de porumb boabe la hectar

Zilele trecute a avut loc în capitala țării noastre consfătuirea fruntașilor în agricultură convocată de Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn și guvernul Republicii Populare Romîne. Timp de trei zile, maiștrii recoltelor bogate, oameni vrednici și iscusiți gospodari cărora le este dragă munca făcută după învățăturile agrotehnicii, alături de oameni de știință, de ingineri și tehnicieni agronomi, de activiști de partid și de stat, au analizat pe larg, împreună cu conducătorii partidului și guvernului, căile sporirii simțitoare a producției agricole în acest an. Scopul principal al consfătuirii a fost ca pe baza experienței pozitive căpătate în anii trecuți să stabilească o serie de măsuri practice pentru ca anul acesta muncile agricole să fie făcute în condiții mai bune spre a obține o producție de 10 milioane de tone de grîu și porumb și cel puțin 2000 kg de porumb boabe la hectar.

Consfătuirea fruntașilor în agricultură a fost o minunată școală a experienței înaintate. Ea a prilejuit un rodnic schimb de învățăminte pe tărîmul conducerii, organizării și îndrumării producției agricole și al aplicării celor mai bune metode de lucrare a pămîntului și de îngrijire a plantelor.

De la tribuna consfătuirii și-au spus cuvîntul fruntași între fruntași. Maiștrii recoltelor bogate au vorbit ca adevărați oameni de stat, cu spirit de răspundere față de interesele întregului popor, care se îmbină în mod strîns cu propriile lor interese. Ei au arătat cum și-au lucrat ogoarele, ce metode agrotehnice au folosit pentru a smulge pămîntului an de an recolte tot mai mari.

Participanții la consfătuire au ascultat cu viu interes cuprinzătoarea și documentata expunere făcută în numele conducerii partidului și guvernului de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri. Expunerea analizează pe larg imensele rezerve ale agriculturii noastre, perspectivele minunate ce i-au fost deschise și arată sarcinile care stau în fața oamenilor muncii de pe ogoare în lupta pentru obținerea în cursul acestui an a unei producții de 10 milioane de tone de grîu și porumb, recolte mari de cartofi, sfeclă zahăr, floarea-soarelui, orz, ovăz și de alte culturi.

Ducînd o politică fermă de dezvoltare continuă a industriei și în primul rînd a industriei grele, partidul și guvernul au pus în același timp în centrul atenției poporului nostru muncitor lupta pentru creșterea simțitoare a producției agricole, pentru sporirea producției de cereale și în primul rînd a producției de grîu și porumb. În dezvoltarea agriculturii noastre, **sporirea producției de cereale este lucrul cel mai important. Rezolvarea problemei cerealelor este condiția principală pentru dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii și pentru îmbunătățirea continuă a aprovizionării populației cu produse alimentare.**

Una din plantele cerealiere cele mai importante care ocupă un loc de frunte în agricultura noastră, este porumbul. Datorită feluritelor lui întrebuințări și condițiilor prielnice de climă și sol din țara noastră, cultura porumbului s-a extins an de an, ajungînd să ocupe 40 la sută din suprafața arabilă a țării. În mulți ani, producțiile realizate pe sute de mii de hectare depășeau media de 2000 de kg la ha.

Cu toate acestea, cu toată importanța pe care o are cultura porumbului în economia țării noastre, Ministerul Agriculturii și organele de planificare, influențate de o serie de teorii greșite ale unor specialiști, teorii dăunătoare economiei naționale și intereselor țărănimii muncitoare, au mers pe linia reducerii suprafețelor însămînțate cu porumb. Recoltele bogate de porumb dobîndite de fruntașii în agricultură din toate regiunile țării demonstrează cît de neîntemeiată și greșită este atitudinea de neîncredere în posibilitățile de sporire a producției la această cultură, atitudine manifestată de unii specialiști. Această atitudine demobilizatoare trebuie combătută cu toată tăria și lichidată neîntîrziat.

Realizarea unor producții sporite de porumb pentru acoperirea consumului intern și creșterea animalelor și pentru export este strîns legată de lărgirea suprafețelor semănate cu această cultură și sporirea producției la hectar prin aplicarea cerințelor agrotehnicii. Anul trecut, datorită măsurilor luate de partid și guvern, s-a însămînțat cu porumb o suprafață cu peste 500.000 ha mai mare decît în 1953. În primăvara anului acesta, oamenii muncii din agricultură pornesc să însămînțeze o suprafață de 3.300.000 ha de porumb, să realizeze o producție medie la hectar pe țară de cel puțin 2000 kg.

Realizarea acestei sarcini în condițiile de astăzi, cînd pămîntul aparține celor ce-l muncesc, cînd statul democrat-popular pune la îndemîna agriculturii tractoare și mașini perfecționate, iar științele agricole au făcut progrese însemnate, este pe deplin posibilă. Recoltele bogate de porumb de peste 3000 kg la hectar — în unele părți și mai mult — dobîndite anul trecut în multe locuri, succesele mari obținute de miile de fruntași în agricultură sînt mărturii puternice că stă în puterile fiecărui țăran muncitor să obțină 2000 și mai mult de 2000 kg de porumb boabe la ha, prin aplicarea metodelor și experienței înaintate, prin lucrarea pămîntului în condițiile cerute de agrotehnică. Asemeni colectiviștilor din comuna Golășei, regiunea Galați, care au obținut de pe cele 120 ha însămînțate în cuiburi așezate în pătrat cîte 4500 kg de porumb boabe la hectar, asemeni țăranului muncitor Nichita Mărginean din comuna Sucutard, regiunea Cluj, care a scos de pe un hectar 5700 kg de porumb boabe, pot și trebuie să lucreze toți colectiviștii, toți întovărășiții și țăranii muncitori din țara noastră.

În lupta pentru dezvoltarea continuă a agriculturii noastre, pentru rezolvarea problemei cerealelor, o însemnătate deosebită o are sporirea producției de grîu, principala plantă cerealieră panificabilă. Partidul și guvernul au pus în fața oamenilor muncii din agricultură importanta sarcină de a realiza în acest an o producție medie de 1400 kg de grîu la hectar și există toate condițiile pentru atingerea acestui obiectiv.

Din experiența fruntașilor expusă pe larg la consfătuire s-a văzut limpede că prin aplicarea regulilor agrotehnice în mod diferențiat se pot obține recolte bogate de grîu. În ciuda timpului secetos care a bîntuit prin partea locului, țăranul muncitor cu gospodărie individuală Manea Ion din comuna Ghidigeni, raionul Bîrlad, de pildă, a scos o producție de grîu de 1800 kg la ha.

Condițiile create de partid și guvern asigură largi posibilități pentru ca anul acesta să fie un an de creștere simțitoare a producției la toate culturile, să mărim producția și la cartofi, sfeclă de zahăr, floarea-soarelui și altele.

Consfătuirea fruntașilor în agricultură a constituit o puternică manifestare a voinței oamenilor muncii de pe ogoare de a înfăptui cu succes sarcinile puse de partid și guvern, de a produce în acest an o recoltă îmbelșugată la toate culturile. Realizarea unor asemenea obiective, la baza cărora stau prevederile proiectului Directivelor celui de al II-lea Congres al partidului, este pe deplin posibilă. Avem pentru aceasta toate condițiile, toate posibilitățile. Statul nostru democrat-popular a ajutat și ajută țărănimea muncitoare, punîndu-i la îndemînă un număr sporit de mașini și tractoare, o ajută să-și procure semințe de soi, îi trimite ingineri și tehnicieni s-o îndrume pentru a spori rodul ogoarelor, îi creează condiții avantajoase pentru cultivarea plantelor tehnice și creșterea animalelor.

Realizarea mărețelor obiective care stau în fața oamenilor muncii din agricultură este posibilă pentru că în ajutorul celor ce muncesc pe ogoare vine știința agrotehnică înaintată, fiindcă oamenii de știință din agricultură, învățînd din exemplul luminos al științei sovietice, pun priceperea și capacitatea lor creatoare în slujba înfloririi agriculturii noastre, leagă tot mai mult activitatea lor științifică de cerințele practicii agricole.

În momentul de față, sarcina cea mai de seamă a oamenilor muncii de pe ogoare în lupta pentru realizarea celor 10 milioane tone de grîu și porumb, a unei producții de cel puțin 2000 kg de porumb boabe la hectar, este desfășurarea în bune condiții a muncilor agricole din primăvara acestui an. Mai avem de arat în primăvară peste 3 milioane hectare, iar de însămînțat mai mult de 6 milioane de hectare. Toate aceste lucrări se cer a fi făcute în termenul cel mai scurt și în cît mai bune condiții agrotehnice, folosind experiența fruntașilor în agricultură și sfaturile inginerilor și tehnicienilor agronomi. În campania de primăvară trebuie muncit în așa fel, încît nici o palmă de pămînt să nu rămînă neînsămînțată.

Succesul în marea bătălie care începe pe ogoarele patriei noastre va depinde în cea mai mare măsură de felul în care organele de stat și agricole, sub îndrumarea organizațiilor de partid, vor ști să conducă concret și competent agricultura, cu spirit de răspundere, pe baza cunoașterii condițiilor locale de producție. Sarcina care revine organelor Ministerului Agriculturii și Silviculturii, de sus și pînă jos, este de a lichida metodele de muncă greoaie și birocratice pe care le mai folosesc și de a se apropia cît mai mult de problemele concrete ale unităților de producție agricolă, de a cunoaște temeinic condițiile de producție din fiecare loc de muncă.

În cadrul consfătuirii fruntașilor în agricultură, s-a văzut cu putere rîvna țăranilor muncitori, setea lor de a căpăta cît mai multe cunoștințe agrotehnice pentru a-și putea munci pămîntul mai bine, mai cu spor. Și cine oare ar putea da oamenilor muncii de la sate un sprijin mai temeinic, mai calificat pe tărîmul îmbogățirii cunoștințelor lor agrotehnice, decît organele agricole, inginerii și tehnicienii agronomi?

Vorbind despre misiunea importantă pe care o au agronomii, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej subliniază în expunerea sa că „trebuie să se înțeleagă o dată pentru totdeauna, în primul rînd de către Ministerul Agriculturii și Silviculturii, că inginerii agronomi nu sînt statisticieni, ci sînt îndrumători și organizatori ai producției agricole, că rolul lor este de a îndruma, învăța și ajuta pe țăranii muncitori cum trebuie aplicate metodele agrotehnice înaintate, pentru obținerea de recolte bogate".

Pentru ca inginerii și tehnicienii agronomi să-și poată desfășura activitatea în bune condiții, este necesar să se pună capăt metodei deselor schimbări ale cadrelor de specialiști de la un loc la altul, deoarece o conducere calificată și competentă cere o cunoaștere temeinică a condițiilor locale, pe care nici un specialist nu și-o poate însuși de pe o zi pe alta.

Locul agronomilor nu este în birouri, între hîrtii și registre, ci acolo unde se hotărăște soarta recoltei. Folosirea justă a cadrelor de specialiști în agricultură trebuie să înceapă cu repartizarea lor rațională — cît mai puțini în birouri și cît mai mulți pe teren, în mijlocul țărănimii muncitoare. Fiind legați de teren, inginerii și tehnicienii agronomi vor putea cunoaște mai bine particularitățile locale, pe fruntașii recoltelor bogate și metodele lor de lucru, vor putea da țărănimii muncitoare un ajutor mai puternic și mai calificat în lupta pentru sporirea rodniciei pămîntului. În răspîndirea și generalizarea experienței înaintate, organele agricole trebuie să se bizuie pe fruntașii recoltelor bogate care, așa cum a arătat tov. Gh. Apostol, încep să devină o forță activă în mobilizarea tuturor producătorilor agricoli de a lucra mai bine pămîntul și a obține recolte pe care le obțin concetățenii lor — fruntașii sau mai bine zis maiștrii recoltelor bogate.

Sarcini de mare răspundere în lupta pentru a da viață obiectivelor puse de partid și guvern revin muncitorilor și tehnicienilor din stațiunile de mașini și tractoare. Mecanizatorii agriculturii noastre au datoria să-și îmbunătățească necontenit pregătirea profesională, să pună la punct întregul parc de mașini și tractoare pentru a putea da oamenilor muncii de pe ogoare un ajutor organizatoric și tehnic deosebit de puternic în lupta pentru obținerea unor recolte bogate în acest an.

Oameni ai muncii din agricultură! Sporirea producției agricole este în interesul dezvoltării întregii economii naționale, al creșterii nivelului de trai al poporului nostru, în interesul fiecărui cultivator în parte. Răspunzînd chemării partidului și guvernului, să muncim cu entuziasm și energie cu toată priceperea și capacitatea noastră pentru a realiza în acest an 10 milioane de tone de grîu și porumb, pentru o producție medie pe țară de cel puțin 2000 kg porumb boabe la hectar.

Gînduri de mamă

Zilele trecute, la căminul cultural din comuna Izverna, raionul Baia de Aramă, într-un cadru festiv s-a înmînat unui număr de 12 mame cu mulți copii „Medalia Maternității" cl. I, altor 14 mame „Medalia Maternității" cl. a II-a și unui număr de 4 mame „Medalia Maternității" cl. a III-a. De asemenea, s-a mai decernat Ordinul „Gloria Maternă" unui număr de 10 mame.

Luînd cuvîntul cu prilejul primirii „Medaliei Maternității", tov. Maria Găman și-a exprimat în cuvinte calde adînca recunoștință față de partid și guvern. Ea a spus printre altele: „De curînd am semnat Apelul de la Viena. Am depus semnătura pe acest Apel gîndindu-mă la viața celor 8 copii ai mei și la a tuturor copiilor din patria noastră, care trebuie să se bucure de viitorul luminos ce îl-l făurim. Decorația ce mi s-a acordat este pentru mine, ca și pentru toate mamele, un îndemn de a munci fără preget pentru creșterea și educarea copiilor într-un spirit nou, pentru a-i ajuta să devină cetățeni cinstiți și conștienți, oameni vrednici și luminați, viitorul și nădejdea țării"!

Lulu Solomon
corespondent

Din satele patriei noastre

Confecționează ghivece nutritive

Nu departe de Oradea, pe șoseaua ce duce în comuna Borș, se află secția a 4-a legumicolă a gospodăriei agricole de stat Oradea.

În prezent, muncitorii din cele 6 brigăzi ale secției legumicole se pregătesc cu însuflețire pentru muncile de primăvară.

Numeroși utemiști, tineri și tinere muncitoare, lucrează la confecționarea ghivecelor nutritive, în care la primăvară vor transplanta răsadurile. Îndrumați de inginerul Budura Teodor, șeful secției, și sprijiniți de brigadierii Pușcov Teodor și Kubsov Elvira, o parte din muncitori pregătesc materialul, amestecînd pămîntul de țelină cu îngrășămintele, iar alții mînuiesc cu dibăcie mașinile de confecționat ghivece nutritive. Tinerele muncitoare Lobonț Gabriela, Chirilă Elena și Hamos Paraschiva, care lucrează la aceste mașini, realizează zilnic cîte 2 norme. Ele și tovarășii lor sînt hotărîți să-și îndeplinească angajamentul luat de a confecționa 100.000 de ghivece nutritive.

Toma Alexandru
corespondent

Incearcă puterea de încolțire a semințelor

În timpul iernii ce a trecut, numeroși țărani muncitori din comuna Gologanu, raionul Focșani, au luat parte la cursul agrozootehnic, învățînd între altele importanța ce o are pentru sporirea producției agricole încercarea puterii de încolțire a semințelor și felul în care se face această lucrare.

Spre a fi siguri că în muncile din primăvara aceasta vor pune în pămînt numai sămînță de bună calitate din care să răsară plante viguroase, țăranii muncitori au ales semințe de floarea-soarelui, orz, ovăz, porumb și fasole, sănătoase și curate, pe care le-au condiționat și le-au pus la încolțit, făcînd 40 de probe la cele trei centre de germinație din comună. De asemenea, în gospodăriile lor, 80 de țărani muncitori au pus semințe la încolțit.

În prezent, agentul agricol, împreună cu deputații sfatului popular comunal Radu Arbunescu, Dima Riciu și alții, desfășoară o temeinică muncă de îndrumare a celorlalți țărani muncitori, spre a verifica și aceștia puterea de încolțire a semințelor.

M. Harl
corespondent

Răsfoind carnetul unui agronom

Tînăra Aurelia Iancu tehnician agronom în comuna Ulmeni, raionul Buzău, este unul din sutele de tehnicieni agricoli trimiși de partid și guvern în satele noastre pentru a-i învăța, îndruma și ajuta în mod practic pe țăranii muncitori cum să-și lucreze mai bine pămîntul ca să obțină recolte tot mai bogate.

Am răsfoit într-una din zilele trecute filele carnetului ei și am putut citi un mic bilanț al pregătirilor din comună în vederea muncilor agricole de primăvară. Iată ce era scris aici printre altele:

„La cele 8 centre de încercare a puterii de germinație a semințelor din comună s-au obținut următoarele rezultate: la porumb, procentul de încolțire este de 97 la sută, la orz de 95 la sută, la ovăz 96 la sută etc. În concluzie, întreaga cantitate de sămînță este asigurată și este bună pentru însămînțat".

.....Consfătuirea în legătură cu felul cum trebuie făcută o platformă de gunoi, pe care am organizat-o cu ajutorul sfatului popular în curtea țăranului muncitor fruntaș Ion Ristea, a dat rezultatele dorite. Cu acest prilej le-am arătat țăranilor muncitori că, deoarece bălegarul se compune din resturi de plante, el conține toate substanțele necesare hrănirii plantelor.

Țăranii muncitori au înțeles că îngrășînd pămîntul cu bălegar, îi măresc permanent rodnicia. În urma îndrumărilor pe care le-am dat în cadrul consfătuirii, pînă acum numeroși țărani muncitori ca Vlad Stan, Dumitru Constantin, Doana Vasile, Nichita Nicolae și alții și-au făcut și ei platforme de gunoi..."

Multe alte asemenea realizări erau scrise în carnetul agronomului Aurelia Iancu. Fiecare din ele vorbesc despre hotărîrea și elanul tineresc cu care această tovarășă muncește pentru asigurarea succesului deplin al campaniei agricole de primăvară, pentru obținerea de recolte bogate.

Maria Constantinescu
corespondent

Au organizat rotația culturilor

Îndemnați de inginerii și agronomii din cadrul Direcției agricole regionale care au venit deseori prin comună spre a-i ajuta pe țăranii muncitori să aplice metodele agrotehnice înaintate, membrii comitetului executiv al sfatului popular din Năvodari, regiunea Constanța, au studiat posibilitățile locale în vederea introducerii asolamentelor și în sectorul individual. În acest scop, comitetul executiv a întocmit un plan concret de muncă, repartizînd sarcini fiecărui membru din comitet, ca și organelor agricole din comună. Membrii comitetului executiv al sfatului popular și organele agricole au stat de vorbă cu fiecare țăran muncitor care își avea pămîntul de-a lungul unei suprafețe de 325 hectare din apropierea comunei, arătîndu-i foloasele organizării unei sole pe care să se semene anual aceeași cultură de către toți țăranii muncitori.

Convingîndu-se de foloasele lucrării pămîntului după metodele agrotehnice înaintate, țăranii muncitori din comună, sub îndrumarea organelor agricole, au organizat în toamna anului 1954 o solă de 325 de hectare pe care au semănat numai grîu de toamnă.

În cursul acestei ierni, membrii comitetului executiv al sfatului popular, cu sprijinul organelor agricole și împreună cu 12 fruntași ai recoltelor bogate din comună, au continuat munca de lămurire în rîndul țăranilor muncitori în scopul introducerii asolamentelor și la alte culturi.

Roadele acestei munci nu au întîrziat să se arate. Astfel, țăranii muncitori au hotărît ca în primăvara aceasta, să însămînțeze porumb pe o solă de 46 de hectare, floarea-soarelui pe o solă de 30 de hectare și orz pe o solă de 48 de hectare.

I. ALEXANDRU

La un sfat S. M. T.

Zilele trecute, la S.M.T. Carei, regiunea Baia Mare, a avut loc ședința sfatului S.M.T., la care au luat parte, pe lîngă tovarășii din conducerea stațiunii de mașini și tractoare, mecanizatori fruntași și președinții gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole deservite de acest S.M.T.

În referatul prezentat, tov. Colesniuc Vasile, directorul S.M.T. Carei, a arătat că printr-o bună organizare a muncii stațiunea a pregătit cu 8 zile înainte de termen utilajul agricol necesar la însămînțările de primăvară.

Totodată stațiunea a încheiat contracte de lucrări, acoperind pînă acum întregul plan de producție pe anul 1955.

În scopul întăririi colaborării în muncă între brigăzile de tractoare ale S.M.T.-ului și brigăzile de cîmp ale gospodăriilor colective, sfatul S.M.T. a luat o serie de hotărîri organizatorice ca: sprijinirea tractoriștilor cu mijloace de transport pentru apă, carburanți și alimente, întărirea răspunderii tractoriștilor față de calitatea lucrărilor executate etc. Luînd aceste măsuri, sfatul S.M.T. a hotărît ca muncile de însămînțări să fie executate în condiții agrotehnice superioare și în timp cît mai scurt.

Pop Vasile
corespondent

Gata pentru a ieși în cîmp

Încă acum cîteva zile, colectivul de muncitori și tehnicieni de la gospodăria de stat Dîlga, regiunea București, a reușit să termine reparatul întregului parc de mașini și tractoare necesare campaniei agricole de primăvară. În prezent, cele 48 de tractoare ale gospodăriei, precum și celelalte mașini agricole stau frumos adăpostite în remize, gata pentru a intra în brazdă.

În afară de pregătirea mașinilor, conducerea gospodăriei s-a îngrijit de pe acum să procure 40 de tone de motorină, 6.000 de litri de ulei și un vagon și jumătate de petrol. Brigăzile de tractoare au fost dotate cu cisterne necesare pentru motorină, cu găleți, pîlnii, site etc. De asemenea, sînt asigurate și condiționate semințele necesare în primăvară.

Nici condițiile de muncă și de trai ale mecanizatorilor nu au fost neglijate. Astfel, fiecare din cele 9 vagoane-dormitor sînt asigurate cu cazarmamentul necesar pentru dormit, cu biblioteci volante etc.

GH. ION

Cu puteri sporite

Gornenilor le merge vestea de multă vreme că sînt oameni vrednici. Și, într-adevăr, mai toți sînt buni gospodari, harnici și pricepuți. În gospodăria fiecărui țăran muncitor găsești bucate destule, iar îndatoririle către stat sătenii și le-au îndeplinit la vreme. Și asta nu pentru că pămîntul lor ar fi mai bun. Și nici nu se poate spune că toți țăranii muncitori au aceleași posibilități. Dar în decursul anilor, oamenii s-au obișnuit să se ajute între ei cu atelaje, brațe de muncă și totdeauna au fost în frunte cu lucrările agricole. Astă-primăvară, după ce Oprea I. Ștefan și-a isprăvit treaba, a mers cu atelajul său și l-a ajutat pe taică-său, moș Ion, iar apoi pe vecinu-său Anghel M. Rada, care n-avea atelaje. Ion Gh. Gheorghe, care are 2 boi și un plug, a ajutat pe văduva Baltă Floarea și pe Șerban Ion. Împreună cu fiu-său Marin, Păun Gheorghe a alcătuit un atelaj cu care, după ce și-au lucrat pămîntul lor, au mers de l-au arat și pe al mătușii Vasilica.

Am putea astfel înșira pe toți oamenii din Gorneni care au atelaje, căci cu toții au dat o mînă de ajutor celor care n-au.

Vara, cînd a venit vremea prășitului, apoi a secerișului, puteai să-i vezi pe Anghel M. Rada și pe nevastă-sa ajutîndu-l pe Oprea I. Ștefan. După ce și-au strîns recolta, Baltă Floarea i-a dat lui Ion Gh. Gheorghe 200 de snopi de grîu, mătușa Vasilica i-a dat lui Păun Gh. Gheorghe furaje, după cum se înțeleseseră.

Astfel s-a reușit ca în satul Gorneni să nu rămînă nici măcar un petec de pămînt nelucrat. Și dacă am socoti laolaltă tot ce a adunat fiecare, am vedea că s-a strîns în medie pe întregul sat 2300 kg de porumb la hectar și 1200 kg de grîu.

Dar gornenii nu se mulțumesc azi cu ce-au făcut ieri. Oamenii s-au gîndit mereu, s-au sfătuit cum ar face ca munca lor să fie mai rodnică.

Într-o seară, după ce se terminase lecția la cercul agrotehnic de la căminul cultural, Dorobanțu Nicolae, Ion Gh. Gheorghe și alții au mai rămas să stea de vorbă. Și după cum le e obiceiul, n-au vorbit numai despre cele învățate la lecții, ci și despre felul cum își va lucra fiecare pămîntul în acest an. Unii și-au dat cu părerea că ar fi mai bine ca ajutorul pe care și-l dau unii altora, atunci cînd muncile sînt în toi, să fie aranjat din vreme. De aceea, cînd porni vorba Dorobanțu Nicolae, secretarul organizației de bază din comună, oamenii îl ascultară cu interes.

— Eu cred că ar fi mai bine să știm de pe acum cine cu cine se va ajuta în primăvară la arat și semănat, apoi la vară, la prășit, secerat, cărat și alte munci — zise el. Zilele trecute eu am stat de vorbă cu moșu-meu Ștefan, cu Glăvan Ion, cu Anghel Ion și cu Ecaterina Anghelescu cu care am lucrat și astă-toamnă. Oamenii s-au arătat tare bucuroși că de pe acum vom începe să lucrăm împreună.

— Da' zău că-i zici bine, făcu Păun Gheorghe, scoțîndu-și căciula și netezindu-și părul. Să vedeți că și eu cu feciorul meu Marin, cu Fărăianu Anghel și cu mătușa Vasilica om face, cum spuneți voi, o grupă de intrajutorare și să ne înțelegem de pe acum care și cum să muncim.

Și Ion Gheorghe a arătat că va vorbi cu vecinii lui; și la fel ca el alții.

A doua zi, au pornit prin sat să se înțeleagă cu oamenii. Din vorbă în vorbă, din om în om, părerea lor a făcut ocolul satului. În scurtă vreme, pe fiecare uliță a satului s-au alcătuit asemenea grupe, cei interesați înțelegîndu-se între ei cum și cu ce anume se vor ajuta la lucrările agricole din cuprinsul acestui an. Rezultatele bune pe care le-au avut în ultimii ani, de cînd se ajută între ei, i-au făcut să priceapă lesne că astfel își vor putea lucra pămîntul mai repede și mai cu spor.

În prima duminecă, cînd s-au întîlnit la cămin, oamenii au început să lege vorba despre felul nou în care vor munci de acum înainte. Cu acest prilej, Dorobanțu Nicolae a arătat că el va face împreună cu grupa sa un plan de muncă, așa, pe zile și oameni, pentru ca astfel fiecare să știe ce are de făcut. Tot atunci Ion Gh. Gheorghe a vorbit despre cum îl va ajuta pe cel cu care lucrează, ca să aplice și el metodele agrotehnice înaintate.

S-a ridicat apoi la cuvînt și Oprea C. Ion, conducătorul grupei a IV-a care, după ce a arătat că și el își va face un plan de muncă, a spus:

— Eu mă prind, tovarăși, să mă întrec cu grupa lui Dorobanțu pentru a găta la timp toate lucrările agricole și să aplic cele învățate la cercul agrotehnic pentru a obține rod cît mai bogat.

Nici Oprea I. Ștefan, nici Păun Gheorghe nu s-au lăsat mai prejos. Întrecerea a cuprins astfel toate grupele.

★

Și astfel, organizîndu-se în grupe de intrajutorare, țăranii muncitori din satul Gorneni, raionul Mihăilești, pot asigura efectuarea lucrărilor din campania de primăvară într-un termen mult mai scurt decît cel fixat. Cele nouă grupe care s-au format posedă un teren de 98 de hectare. Sînt în total 115 brațe de muncă și au 17 atelaje complete. Făcînd socoteală, fiecărui atelaj îi revine să lucreze 5,70 ha. După cum se vede, nu e treabă prea ușoară. Totuși, organizați în acest fel, în numai 18 zile țăranii muncitori cu gospodării individuale din Gorneni pot termina în bune condiții toate lucrările din campania agricolă de primăvară.

În cadrul grupelor de intrajutorare, țăranii muncitori care n-au atelaje, dar dispun de mai multe brațe de muncă, îi vor ajuta în vară la prășit, secerat, cosit sau treierat pe cei care le-au dat ajutor primăvara la arat și semănat. Toate acestea se stabilesc prin bună înțelegere între țăranii muncitori.

Muncind în acest fel, țăranii muncitori din satul Gorneni vor putea cunoaște și aplica mai bine experiența fruntașilor și metodele agrotehnice înaintate. Ei vor reuși, fără îndoială, să culeagă de pe ogoarele lor rod bogat, în scopul îndestulării familiilor lor și ridicării nivelului de trai al întregului popor muncitor.

F. CECILIA

O FEMEIE DIN PATRIA NOASTRĂ

Lipsită de bucurii și plină de suferințe a fost copilăria Tincăi. Ziua robotind la boieri, flămîndă și oropsită, iar noaptea îngrijind de frații ei mai mici.

— Trebuie să te măriți fata mea — i-a spus Gheorghe Dragnea cînd împlinise 16 ani. Eu nu-ți pot da nimic. Ai să iei pe cine te-o lua așa cum ești.

Tot ce avea Tinca atunci era o singură rochie și aceea plină cu petece. Dar fată mai frumoasă și mai vrednică decît ea nu puteai afla în tot satul.

Nu trecuse mult timp și împlinind vrerea tatălui Tinca se căsătorise. Luase un flăcău vrednic cu care se iubea, dar care era tot atît de sărac ca și ea. Umbra de bucurie că și-a unit viața cu omul iubit a fost rep de acoperită de grijile pentru nevoile vieții.

Muncea acum la cot cu bărbatul ei pe moșia lui Ghica Comănești și deși muncea deopotrivă cu ceilalți, plata îi era înjumătățită, numai pentru că era femeie. Din toată munca lor abia cîștigau atît ca să-și mai astîmpere foamea.

Trecuseră doar cîțiva ani și răsunară tunurile războiului. Constantin, bărbatul ei, plecă pe front. Tinca a rămas singură în prag de lehuzie. Muncea cu ultimele puteri pentru o nimica toată. Durerile nașterii au prins-o pe cîmp. Acolo, pe moșia lui Ghica, a născut-o pe Sevastița, primul ei copil.

Cu foame și boală, cu batjocură și suferință au trecut anii războiului. Și din acel august în care Armata Sovietică ne-a eliberat țara, au început să vină zile mai bune și pentru pălmașii din satul Tincăi. Partidul a dat țăranilor pămînt. Moșiile lui Zorzoru ale lui Ghica, ale lui Basarab Brîncoveanu au fost împărțite și date pentru totdeauna celor ce le-au muncit de veacuri.

★

— Hai Vasilică, hai Tudoră, să înființăm o organizație de femei și în comuna noastră. Tinca Anton împreună cu comunistul Apostol Gheorghe au colindat întreaga comună. Și nu se lăsa Tinca pînă nu simțea că femeia cu care a stat de vorbă va veni la organizație. Și cîte n-a făcut organizația de femei din comuna lor în numai cîțiva ani! A ajutat la înființarea unui dispensar, și a casei de naștere, au deschis o grădiniță de copii, au pus umărul la ridicarea căminului cultural, au îndrumat femeile să învețe carte și le-au organizat în lupta pentru pace și pentru fericirea copiilor.

Un cuvînt greu și-a spus organizația de femei și la înființarea colectivei.

— Ne este mai bine acum decît pe vremea cînd slugăream la boieri. Dar tot n-am scăpat de sărăcie, — le spunea deseori Tinca femeilor. Cu ce să ne lucrăm pămîntul? Tot la chiaburi trebuie să mergem pentru atelaje și ne iau șapte piei drept plată. Dacă înființăm colectivă vin să ne are pămîntul tractoriștii. Vor rodi atunci și ogoarele noastre mai bine.

In vara lui 1950, 46 de familii de țărani muncitori și-au unit pămînturile și au înființat gospodăria agricolă colectivă „I. C. Frimu". In afară de pămînt, colectiviștii mai aveau 3 cai și doar o singură căruță.

★

— Tincă dragă, frumos ne-ai mai vorbit tu de colectivă, dar se pare că totul e frumos numai în vorbe, i-a spus într-o zi colectivista Tudora Cristea.

Și așa era. Trecuse un an, colectiviștii și-au ales de acum al treilea președinte și muncile în colectivă tot nu mergeau cum trebuie. Oamenii nu ieșeau cu toții la treabă în mod regulat.

In tot acest timp, Tinca Anton nu a lipsit nici o zi de la muncă. In zorii zilei o puteai vedea plecînd cu bărbatul și seara tîrziu întorcîndu-se acasă. Tinca însă începea să înțeleagă că nu e destul să muncească numai ea bine. Gospodăria avea nevoie de oameni vrednici, pricepuți, care să organizeze și să conducă chibzuit treburile. Și tatăl ei care era președinte, nu se dovedea în stare să țină în mînă treburile colectivei. Intr-o zi, la adunarea generală, și-a luat „inima-n dinți" și s-a ridicat la cuvînt.

— Cu toții vedem că în gospodăria noastră lucrurile merg prost. Și noi stăm nepăsători de parcă n-ar fi vorba de avutul nostru — începu să vorbească cu glas plin de durere.

In sală se făcu o liniște desăvîrșită, iar cuvintele femeii se înfigeau adînc în inimile oamenilor.

— Președintele e slab, continuă ea. Nu știe să organizeze munca. Se lasă influențat de cei leneși. Iar gospodăria noastră arată ca o casă fără stăpîn. Unii colectiviști încep să-și piardă încrederea în colectivă. Și de asta nu se pot bucura decît chiaburii care ar vrea să ne vadă din nou slugile lor.

TINCA ANTON

Pictură de MATILDA ULMU

In sală se auziră multe glasuri de aprobare. O bună parte din colectiviști și-au spus atunci părerea în legătură cu organizarea muncii, cu disciplina și cu nevoia de a alege în consiliul de conducere oameni destoinici, buni gospodari.

La puțin timp după această adunare, colectiviștii și-au ales un nou președinte.

— Există printre noi o tovarășă care a dovedit multă dragoste de muncă, de avutul nostru obștesc, care va ști să organizeze și să conducă munca. Este vorba de tovarășa Tinca Anton, pe care eu o propun să fie președinta noastră, spuse comunistul Apostol Gheorghe.

— Cum? să ne conducă o femeie? sări de pe bancă Tache Marin. Asta niciodată! Bine am mai ajuns. O să rîdă de noi și curcile.

— O fi ea femeie, nu zic ba, dar zău, face cît 5 bărbați, vorbi atunci colectivistul Neagu Costache.

S-au spus cuvinte pentru alegerea ei ca președintă și Pena Iordache și Tudora Cristea, și mai apoi, întreaga adunare generală. In timp ce oamenii vorbeau despre alegerea ei, Tinca ar fi vrut să se ridice și să spună că nu poate primi o asemenea muncă. Cu femeile, e drept, se înțelege, dar să conducă o colectivă, asta e peste puterile ei. Mai cu seamă că sînt unii colectiviști care nu-i vor da ascultare numai pentru că e femeie. In același timp însă, simți o dorință aprinsă să vadă înflorind colectiva, să-i vadă pe oameni mulțumiți. In fața adunării generale, Tinca primi cu inima strînsă munca atît de grea ce-o aștepta.

In acea noapte de februarie, Tinca n-a dormit nici pic. Dimineața, s-a dus la colectivă, a adunat consiliul de conducere și a început să organizeze muncile din campania de primăvară. Au înființat brigăzi cu echipe și au predat sarcini pe fiecare brigadă cu proces verbal. Cînd au început muncile, nu trecea zi în care președinta să nu treacă pe la fiecare brigadă și să urmărească cum se îndeplinesc sarcinile.

In colectivă a început să se simtă disciplina, entuziasmul și dragostea față de muncă.

★

Despre țara sovietică, Tinca Anton auzise din ziare și reviste. A auzit și despre viața minunată a colhoznicilor. Dar ceea ce a văzut cu ochii ei întrecea tot ce și-ar fi putut închipui ea vreodată. Plecînd împreună cu o delegație de țărani muncitori din țara noastră în Uniunea Sovietică, Tinca Anton a vizitat numeroase colhozuri din Uzbekistan.

— Am fost în casa unui colectivist. Anton îl cheamă, povestea Tinca cînd se întoarse în comună. El avea lumină electrică, mobilă frumoasă, aparat de radio, bucate atît de multe, încît ar fi putut să țină pe mîncare toată delegația noastră. Și ce credeți că mai avea? O mașină „Pobeda".

Despre ce a văzut în Uniunea Sovietică, a povestit Tinca Anton în tot raionul. Cei din comuna I. C. Frimu se simțeau mîndri cu președinta lor.

Și treburile în gospodărie mergeau mai bine. Cînd veni vremea să se împartă roadele, colectiviștii au dus acasă cereale cu vagonul. Atunci au mai intrat în colectivă încă 36 de familii de țărani muncitori.

Cu aceeași grijă cu care conducea treburile gospodăriei, Tinca se ocupa de viața oamenilor. Ea îi îndemna pe colectiviști să-și cumpere haine și mobilă, să-și ia vacă cu lapte, îi ajuta să-și procure materiale pentru case.

In iarna lui 1953, colectiviștii se mîndreau că le-a plecat președinta la un Congres al țăranilor muncitori din Republica Democrată Germană. In vara aceluiași an, Congresul femeilor din țara noastră au ales-o pe Tinca Anton în delegația de femei a Republicii Populare Romîne care a participat la Congresul Mondial al femeilor ce s-a ținut la Copenhaga. Aici, alături de glasul femeilor din lumea întreagă, Tinca Anton și-a spus cuvîntul ei de mamă, a arătat dorința fierbinte a tuturor femeilor din țara noastră pentru pace și fericirea copiilor.

★

Aceasta este Tinca Anton, țărancă muncitoare din republica noastră. Munca ei ca și a tuturor femeilor de la noi este respectată și prețuită. Apreciindu-i vrednicia și priceperea de a conduce munca gospodăriei colectiviștii au ales-o pentru a treia oară președintele gospodăriei lor. Femeile au ales-o în Comitetul Femeilor Democrate din țara noastră, iar cetățenii circumscripției electorale I. C. Frimu au ales-o deputată în sfatul popular al regiunii București.

Și Tinca Anton muncește neobosit pentru înflorirea patriei, pentru triumful păcii în lume.

C. FRIMU

6 Martie 1945, o victorie istorică a poporului muncitor

La 6 Martie poporul nostru a sărbătorit împlinirea a 10 ani de la instaurarea primului guvern democratic în Romînia, guvern în care rolul conducător îl avea clasa muncitoare. Instaurarea primului guvern democratic la 6 Martie 1945 a fost rezultatul luptei revoluționare a forțelor populare și patriotice, care, sub conducerea partidului comunist, au înăbușit în fașă complotul urzit de partidele burghezo-moșierești și imperialiștii americani și englezi.

Partidul comunist, apărător devotat și neabătut al intereselor poporului, a mobilizat masele la luptă pentru a asigura oamenilor muncii cele mai largi drepturi și libertăți, pentru zdrobirea organizațiilor fasciste, pentru refacerea economiei naționale și înfăptuirea reformei agrare și pentru o politică de strînsă prietenie cu Uniunea Sovietică. Milioane de oameni au ieșit pe străzi manifestînd sub lozincile partidului. In cadrul unor mitinguri și demonstrații uriașe, ei cereau înlăturarea guvernelor reacționare. Din conducerea organelor locale de stat, erau izgonite elementele legionare și colaboraționiste. Avînd în frunte muncitori trimiși de partid la sate, țăranii împărțeau moșiile, înfruntînd gloanțele jandarmilor. Puternicul avînt patriotic al poporului a culminat cu luptele de stradă din februarie 1945, cînd masele populare au zdrobit lovitura de stat pusă la cale de călăul Rădescu, fapt ce a dus la demisia guvernului reacționar. Astfel, prin lupte eroice, pline de jertfe, poporul nostru a adus la cîrma țării un guvern democratic sub președinția eminentului om politic și de stat dr. Petru Groza. Lupta poporului nostru a fost încununată de succes pentru că ea s-a desfășurat în condițiile favorabile create prin eliberarea Romîniei de către Armata Sovietică.

★

Victoria de la 6 Martie 1945 a marcat instaurarea regimului democrat-popular în Romînia. Guvernul democratic instaurat atunci a trebuit să facă față — încă din prima zi a existenței sale — unor imense dificultăți economice. Fascismul german încă nu fusese răpus. Războiul continua. Țara fusese pustiită de ocupația fascistă și de bombardamentele barbare ale aviației engleze și americane. Haosului și distrugerilor provocate de război li se adăuga sabotajul burgheziei, care deținea importante poziții în economia națională. In anii aceia de greutăți fără seamăn, o secetă nemiloasă a bîntuit doi ani la rînd în aproape toate regiunile țării. Reacțiunea din țară și de peste hotare se bucura, socotind că guvernul democratic nu va putea face față greutăților economice. Dar, cu ajutorul dezinteresat al Uniunii Sovietice, care ne-a trimis mii de vagoane cu cereale, alimente, materii prime, mașini, prin lupta dîrză a oamenilor muncii, guvernul democratic, cu sprijinul maselor largi populare, în frunte cu clasa muncitoare, a putut trece neîntîrziat la tămăduirea rănilor războiului.

S-au luat măsuri de refacere a căilor de comunicație și a industriei, de mărire a suprafețelor însămînțate. La 22 martie 1945, adică la numai cîteva zile de la instaurarea sa, guvernul democratic a legiferat, cu toată împotrivirea regelui, reforma agrară. Prin reforma agrară, 918.000 de țărani au primit 1.109.000 ha de pămînt. Dintre aceștia, 400.000 nu posedau nici o palmă de teren.

Mai tîrziu a fost etatizată Banca Națională; asupra întreprinderilor capitaliste, ai căror stăpîni sabotau refacerea economiei naționale, s-a instituit controlul statului, zdrobindu-se, de astădată, împotrivirea reprezentanților din guvern ai grupării burgheze tătărăsciene. Măsurile economice luate de guvern sub conducerea partidului au făcut posibilă reforma monetară prin care s-a înlăturat inflația, îmbunătățindu-se astfel nivelul de trai al oamenilor muncii.

Paralel cu munca sa pe tărîm economic, guvernul democratic a desfășurat și o uriașă activitate pe tărîm politic. Oamenii muncii — indiferent de naționalitatea lor — au căpătat drepturi și libertăți la care nici n-ar fi cutezat să viseze în timpul regimului burghezo-moșieresc. Partidul comunist a întărit neîncetat rolul conducător al clasei muncitoare și alianța ei cu țărănimea, alianță ce stă ca o temelie de granit la baza regimului democrat-popular. Partidele așa-zise istorice, care se transformaseră de fapt în cuib de refugiu al legionarilor și în agenturi de sabotaj și spionaj, au fost desființate. Din guvern au fost înlăturați ultimii reprezentanți ai burgheziei.

Ca o încununare a tuturor cuceririlor obținute pînă atunci, poporul romîn a doborît monarhia, proclamînd Republica Populară Romînă.

Proclamarea Republicii Populare Romîne, cucerire de importanță deosebită pentru poporul nostru, precum și refacerea unității politice a clasei muncitoare, înfăptuită puțin mai tîrziu, deschid o perioadă de avînt politic, economic și social, nemaiîntîlnit în istorie. Rînd pe rînd, regimul de democrație populară smulge din mîinile burgheziei și moșierimii pozițiile lor economice. Intreprinderile industriale, bancare, miniere, de asigurări și transporturi sînt naționalizate, devenind bun al întregului popor. Naționalizarea principalelor mijloace de producție a permis conducerea planificată a economiei. In primăvara anului 1949 este complet lichidată proprietatea moșierească. Tot în primăvara aceluiași an, plenara istorică a C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949 a arătat calea de dezvoltare a agriculturii noastre pe drumul socialismului.

Urmînd îndemnul partidului, după cîteva luni sute de țărani cu gospodării mici și mijlocii s-au unit, formînd primele gospodării agricole colective.

In anii puterii populare s-a schimbat fața satului. Multe sate au fost electrificate și radioficate. In sate au luat ființă mii de cămine culturale, case de citit, biblioteci și cinematografe. Totodată, a fost înființată și o vastă rețea de instituții sanitar-sociale: spitale, dispensare, ambulatorii, case de nașteri, creșe, cămine de copii, grădinițe pentru preșcolari etc. Regimul de democrație populară a creat mamei și copilului o viață fericită. Vremurile cînd mamele nășteau în cîmp, pe pămîntul boierului, au rămas doar o tristă amintire ce acuză pe cei care zeci de ani de-a rîndul au condus destinele țării.

Se știe că în țara noastră, socotită de „specialiștii" burghezi „eminamente agricolă", pămîntul era lucrat cu unelte rudimentare. Aproape de mijlocul secolului al douăzecelea, plugul de lemn nu era încă o piesă de muzeu, ci o unealtă cu care mulți țărani arau. Numai pe moșiile unora din cei 2700 de boieri, care stăpîneau mai mult pămînt decît 610.000 de familii de țărani, se folosea tractorul. Este de la sine înțeles că, lucrat cu plug de lemn și grapă de mărăcini, pămîntul rodea puțin. Puțin recolta și țăranul muncitor Vasile Florea din comuna Bosia, raionul Iași, care, la recenta consfătuire pe țară cu fruntașii din agricultură, a raportat conducătorilor partidului și guvernului că de pe pămîntul primit de la stat a cules 11.600 kg de porumb știuleți la hectar. Acum Vasile Florea nu mai muncește pentru boier, pămîntul nu-l mai lucrează cu unelte rudimentare și după metode înapoiate. Iată de ce Vasile Florea și ca el zeci de mii de țărani muncitori culeg recolte îmbelșugate. Sporirea rodniciei pămîntului n-ar fi fost posibilă cu zece ani în urmă. Recolte și mai mari pot obține țăranii care muncesc pămîntul în comun. De acest adevăr s-au convins sute de mii de țărani muncitori care s-au unit și au format peste 5.000 de gospodării agricole colective și întovărășiri agricole. Pe zi ce trece, tot mai mulți țărani muncitori se conving de avantajele lucrării pămîntului în comun cu tractoare și mașini agricole moderne după metode agrotehnice înaintate.

★

La baza dezvoltării întregii economii naționale stă industria și în primul rînd industria grea. Pînă la instaurarea puterii democrat-populare, industria era slab dezvoltată. In țara noastră „eminamente agricolă" nu existau nici uzine producătoare de mașini agricole. Partidul a pus un accent deosebit pe dezvoltarea industriei grele. Industria noastră produce astăzi mașini agricole, mașini pentru industria carboniferă și petroliferă, ringuri de țesut, camioane, material electrotehnic etc. Toate aceste mașini le cumpăram altă dată din Apus, plătindu-le cu bani grei și cu independența țării. Infăptuirea politicii de industrializare socialistă a făcut ca astăzi să putem produce mașini pe care altă dată noi înșine le cumpăram. Astăzi, producția industrială întrece de 3 ori și jumătate nivelul anului 1948. In ritm rapid s-a dezvoltat industria producătoare de unelte și mașini agricole. Industria noastră a înzestrat agricultura cu zeci de mii de tractoare, batoze, combine, semănători și alte mașini agricole moderne.

Succesele industriei și ale întregii noastre economii dovedesc prin fapte de netăgăduit de ce e în stare un popor liber. Dar aceste succese n-ar fi fost nici pe departe atît de mari dacă în acești zece ani n-am fi avut sprijinul permanent al Marii Uniuni Sovietice și colaborarea frățească cu celelalte țări de democrație populară. Spre deosebire de statele capitaliste care se înșeală reciproc, țările de democrație populară se ajută frățește pentru un avînt continuu al economiei și culturii lor.

★

Imperialiștilor americani, englezi, germani, nu le e pe plac regimul de democrație populară din țara noastră. Ei n-au învățat nimic din lecția ce le-a servit-o poporul romîn la 6 Martie 1945, alungînd de la cîrma statului pe slugoiul lui Rădescu. Cuceririle poporului romîn le stau ca un ghimpe în ochi. Ei nu se pot împăca nici cu gîndul că nu mai pot dispune de bogățiile țării noastre.

Toate acestea, precum și dorința de a stoarce noi și noi grămezi de aur îi fac pe miliardarii din America și din alte părți să amenințe cu dezlănțuirea celui de al treilea război mondial. Conștient de puterea sa și a lagărului din care face parte, conștient de forța imensă a Țării Sovietice și a Chinei Populare, poporul nostru privește viitorul fără teamă, dar cu vigilență. El luptă pentru pace însuflețit de dorința de a-și face tot mai frumoasă viața. El va ști însă să dea riposta cuvenită cercurilor agresive dacă vor încerca să atenteze la drepturile cucerite în cei zece ani de regim democrat-popular.

Făcînd bilanțul realizărilor din cei zece ani de regim democrat popular, poporul nostru constată cu satisfacție că, în ciuda politicii de defăimare a cercurilor agresive americane, prestigiul țării noastre a crescut mult dincolo de hotare, că patria noastră se bucură de simpatia a milioane de oameni. In acest timp, au crescut mult prestigiul și forța întregului lagăr al păcii, democrației și socialismului, stavilă de netrecut în calea ațîțătorilor la război.

Poporul nostru știe că nici o forță din lume nu poate reînvia trecutul de exploatare și mizerie, pentru că nu poate exista în lume forță care să poată opri mersul popoarelor libere spre socialism. Viitorul aparține socialismului. Cauza păcii și socialismului este de neînvins.

Intr-o singură zi...

Ne cunoscuserăm în tren. Urma să coborîm la aceeași stație. Ne-am împrietenit repede. Mi-a plăcut tînărul acesta hîtru, plin de viață, cu fața îmbujorată și ochii senini ca albastrul cerului. Pe drum, pînă am ajuns în fața sfatului popular din comuna Vînători, regiunea Stalin, mi-a povestit crîmpeie din viața lui, gînduri de viitor. Lăsat de curînd la vatră, Dan Mihail se întorcea acum în satul natal. In locul șleahurilor și drumurilor glodoase ori colbuite de odinioară, el regăsea acum o șosea pietruită, străjuită din loc în loc de stîlpi pe care sînt prinse becuri electrice.

— Măi, măi, ce s-a schimbat satul nostru, mi-a spus el mirat. Imi scriau deseori cei de acasă despre toate astea. Și iată că acum le văd cu ochii mei..

Tocmai atunci trecurăm prin fața clădirii celei noi a căminului cultural și ne oprirăm ceva mai încolo, în dreptul unei alte case mai mari, cu o firmă roșie agățată pe zid: „Dispensarul comunal"

— Vezi, — îmi spuse el — acum doi ani, cînd maică-mea a fost bolnavă, a fost adusă aici. Medicii au tratat-o cu multă grijă. In două săptămîni, mama s-a vindecat. Pe vremuri, cînd cineva din sat se îmbolnăvea, era urcat în căruță și dus cale lungă pînă la Odorhei. Deseori se întîmpla ca bolnavul să nu mai ajungă în viață pînă la spital.

Am mers apoi o bucată de drum în tăcere. Pe fața noului meu prieten citeam frămîntare. Poate aduceri aminte... Neguri ale trecutului, cînd, pe aceste meleaguri stăpîneau și jecmăneau după bunul lor plac grofول Barocsanu și moșierul Spiridon Albu.

— S-au schimbat multe pe aici, mi-a mai spus Dan într-un tîrziu. Și felul de a gîndi al oamenilor s-a schimbat. Uite, aici stă Sasz Arpad, un prieten al meu. Poate ai să-l cunoști și dumneata. E și el utemist. Imi scria deseori în armată despre el, despre fata care-i e dragă: o zvîrlugă cu cosițe blonde: Simona Hidvegy. Acum o lună numai ce primesc de la el o scrisoare în care îmi spunea cu năduf că a părăsit-o pe Simona. De cînd i-a murit maică-sa fata s-a mutat la o rudă mai îndepărtată a ei. La bogătanul Nagu Astalos. Acesta înainte vreme a fost unealtă credincioasă a hitleriștilor. Trăgea cu urechea pe la ușile oamenilor care blestemau războiul lui Hitler, ca apoi să aibă ce pîrî la comandatura fascistă din Odorhei. Prin săvîrșirea unor asemenea fapte criminale, Astalos nădăjduia să ajungă primar. Vînătorenii nu i-au uitat și nu-i vor uita niciodată fărădelegile. Doar Simona Hidvegy parcă n-ar mai ști nimic. A primit să se mute în aceeași casă, să mănînce din același blid cu un dușman al satului. Bine a făcut Sasz că a rupt prietenia cu ea.

Tîrziu, către seară, m-am despărțit cu părere de rău de tovarășul meu de drum.

Cu solii păcii din casă în casă

Peste două zile aveam să-mi reîntîlnesc prietenul și alături de el să colind ulițele satului..

Era într-o duminică, în prag de mărțișor. Intovărășeam o echipă care plecase prin sat să strîngă semnături pentru pace. Făcea parte din ea utemistul Sasz Arpad, preotul maghiar Feies Dezideriu și țăranul muncitor Coman Dumitru, președintele comitetului de luptă pentru pace din comună. La cererea lui, fusese primit în echipă și noul meu prieten Dan Mihail.

Treceam din uliță în uliță, din casă în casă. Pretutindeni eram primiți cu bucurie ca adevărați soli ai păcii. Unii dintre cei ce semnau Apelul, bărbați și femei, tineri și bătrîni, povesteau în cuvinte simple crîmpeie din viața lor chinuită de odinioară, din viața nouă pe care o trăiesc astăzi.

La casa mamei eroine Kore Rozalia am zăbovit mai mult. In odaia frumos împodobită cu servetele înflorate, am cunoscut-o pe Kore Rozalia, mamă a 12 copii.

— Sînt și mamă și bunică, ne-a spus Rozalia cu mîndrie, semnînd din toată inima Apelul.

Apoi ne-a povestit cum săptămîna trecută i-a venit acasă Andrei, feciorul ei cel mai mare, care lucrează la o fabrică din Sighișoara. El i-a spus: „Nu fi îngrijorată, mamă. Războiul poate fi stăvilit. Stă în puterea noastră a tuturor, să oprim mîna criminală a acelor ce vor să arunce flacăra pustiitoare a războiului peste omenire. Noi, cei de la fabrică, am semnat Apelul. Și acum muncim mai îndîrjit să depășim planul, să întărim prin fapte semnăturile puse pe Apelul Păcii. Sînt sigur că și dumneata ai să-l semnezi din toată inima".

Și Kore Rozalia a iscălit. Dînsa, ca oricare alt om în etate, știa bine ce jaf și pustiire aduce războiul. Apucase trei războaie. Văzuse trecînd atunci, în vara neuitatului an 1944, pe șoseaua ce duce spre Cristur sute de tunici verzui cu zvastici. In fiecare din acești hitleriști ce se retrăgeau în fugă din fața Armatelor Sovietice eliberatoare, i se părea că zărește pe ucigașul celui de al treisprezecelea copil al ei. Azi, Kore Rozalia și toți consătenii ei sînt hotărîți să lupte pentru ca niciodată pămîntul scump al patriei să nu mai fie călcat de dușmani.

Am plecat din casa mamei eroine purtînd cu noi un sentiment de caldă mulțumire. Dan Mihail îmi cerceta fața bucuros și mîndru, ca și cum ar fi vrut să-mi spună:

— Ei, ai văzut? Nu-i așa că am avut dreptate? Vînătorenii noștri sînt oameni dintr-o bucată...

Alte sute și sute de semnături

Am poposit și în casa țăranului muncitor Antal Iosif, cel care dobîndise 51.000 kg de sfeclă de zahăr la hectar. Antal ne-a arătat că el semnează din toată inima Apelul Păcii împotriva războiului atomic. Că vrea să apere din toate puterile căminul lui belșugul holdelor și toate înfăptuirile din satul lor.. Și tot el ne-a asigurat că în anul acesta va munci pămîntul cu și mai mult temei pentru a contribui și el la obținerea unei recolte globale de 10 milioane de tone de grîu și porumb.

In casa lui s-a strîns în acea zi de sărbătoare un mic sfat al păcii. Era de față țăranul muncitor Pop Ion, alt fruntaș al recoltelor bogate din Vînători utemista Ceaușu Zamfira și preotul romîn Doctor Teofil. După ce cu toții au semnat Apelul au discutat ore întregi despre încrederea pe care poporul nostru o are în forța de neînvins a lagărului păcii în frunte cu Uniunea Sovietică. Prietenul meu, utemistul Dan Mihail, avea la el un ziar. L-a despăturit cu grijă și a citit cu glas tare și răspicat declarația Marii Adunări Naționale, mărturie grăitoare a dorinței de pace a poporului nostru. Apoi a venit vorba despre crima de la Berna. Fruntașul recoltelor bogate Antal Iosif nu știa bine cum s-a petrecut atacul tîlhăresc împotriva legației noastre din Berna. I-am povestit pe îndelete totul și am văzut pe fața lui întipărită o ură aprigă, neiertătoare, împotriva criminalilor care l-au ucis pe Aurel Șețu. Mușchii feței îi tremurau și ochii aruncau fulgere de mînie. A rostit cu voce răgușită:

— Apoi pe ucigașii ăștia îi cunoaștem noi bine. Sînt din cei de teapa lui Soos Astalos, fugarul.

Cînd auzi pomenindu-se acest nume, utemistul Sasz încleștă pumnii. Soos, odrasla bogătanului Astalos era unul dintre bestiile care acum vreo cincisprezece ani cu pistol la brîu și îmbrăcat în cămașă verde săvîrșeau furturi și crime în orașul Odorhei. După 23 August, pentru a nu da socoteală în fața poporului Soos a dispărut din sat. Poate acum e cuibărit și el pe undeva, în vreo țară din Apus, fiind simbrias al cercurilor agresive care vor să aprindă iar pîrjolul războiului în lume.

Am înțeles atunci mai bine de ce Sasz n-a vrut cu nici un preț ca Simona, fata care-i era atît de dragă să locuiască în casa lui Astalos trădătorul de patrie. Da! Sasz Arpad avea dreptate.

...Intr-un tîrziu, am ieșit în uliță. In cale ne-a ieșit o fată măruntică, cu cosițe aurii. Mare ne-a fost mirarea cînd am văzut-o aruncîndu-se în brațele lui Sasz Arpad spunîndu-i:

— Nu mai fii supărat pe mine, Arpad. Am fugit de la Astalos. Am dus lucrurile la mătușa mea...

Tînărul a privit-o prima dată neîncrezător. Apoi s-a arătat bucuros de vestea primită. Ne-am bucurat și noi de fericirea lor.

Către seară ne-am întîlnit cu cealaltă echipă a solilor păcii din comună formată din Dionisie Lucaci, Săvul Mihai și Constantin Ileana, deputată regională. Adunaseră și ei cîteva sute de semnături. In ziua aceea aproape 1500 de cetățeni ai comunei Vînători au semnat Apelul de la Viena. Incă 1500 de semnături în numele păcii și vieții, împotriva războiului atomic.

GH. JANGOCIU

Și-au făurit o viață nouă

Inecată în nevoi și lipsuri, plină de umilință a fost viața țăranilor muncitori din comuna Brăești, regiunea Suceava, în anii regimului burghezo-moșieresc. In timp ce 400 de familii de țărani muncitori aveau doar 420 ha. teren slab productiv, moșierii Capri, Toplicescu, Rozin și Ursian dețineau în Brăești peste 1200 ha. teren arabil și 1200 ha. pădure. Intinse moșii dețineau moșierii Dumitru Răutu și Grigore Goilav în satele Popeni, Pristești ce aparțineau comunei.

Țăranii muncitori din Brăești și cele 6 sate ce aparțineau comunei erau exploatați cu cruzime de moșierii și vechilii lor. Petrea Bordeianu avea 5 copii și mai puțin de un hectar. Ca să poată astîmpăra foamea copiilor lua în dijmă pămîntul de la moșierul Rozin. Pentru a primi o bucată de pămînt, muncea fără plată pe moșie, din primăvară pînă în iarna și slugărea la vechil. Partea de bucate ce i se cuvenea pentru munca depusă pe pămîntul luat în dijmă nu o vedea niciodată întreagă; era tot mai dator moșierului.

Așa au trăit ani de-a rîndul Haralambie Bucătaru, Ion Chihaia, Toader Găină, Dumitru Cordăreanu, Dumitru Basarab și ceilalți țărani muncitori din comună, oropsiți, înșelați, lăsați pradă neștiinței de carte, bolilor și necazurilor. Pentru cei săraci nu era nici o instituție de cultură sau unitate sanitară nici dreptate.

După eliberarea patriei de către glorioasa Armată Sovietică, regimul de democrație populară a adus suflul vieții noi și în comuna Brăești. Satele comunei și-au schimbat înfățișarea; s-a schimbat radical și viața țăranilor muncitori.

In Brăești și satele comunei funcționează astăzi 7 școli, 5 cămine culturale, un dispensar cu staționar, o casă de naștere, 15 puncte sanitare, o cooperativă cu 5 magazine de desfacere, o secție de alimentație publică, o secție de librărie, un centru de prelucrare a laptelui și 4 secții de achiziții.

Pentru înfrumusețarea comunei, țăranii muncitori au sprijinit executarea multor lucrări de folos obștesc. Prin autoimpunere au fost construite o uzină electrică, o moară, s-a amenajat un teren de sport, s-au reparat poduri și s-au refăcut șoselele și drumurile.

Țăranii muncitori din Brăești au fost împroprietăriți de statul democrat popular cu 650 ha. pămînt. Peste 200 de țărani muncitori au primit credite pentru a cumpăra animale de muncă și de producție, mașini și utilaje agricole, pentru construirea de case, grajduri. Ei au obținut un însemnat ajutor agrotehnic pentru a smulge pămîntului recolte bogate, iar S.M.T.-ul și centrul de închiriat mașini și unelte agricole i-au ajutat să lucreze pămîntul după metode înaintate.

Convinși de avantajele muncii în comun cu mijloace mecanizate peste 200 de țărani muncitori din Brăești și satele Poiana, Popeni și-au unit pămîntul și principalele mijloace de producție pe baza liberului consimțămînt, înființînd 3 gospodării colective. Ei muncesc acum unit aproape 850 ha. Alți 130 de țărani muncitori din Brăești au format o întovărășire agricolă, muncind cu ajutorul S.M.T. 200 ha.

Colectiviștii, întovărășiții și țăranii muncitori cu gospodării individuale au obținut recolte sporite. Cu tot timpul secetos din anul trecut, colectiviștii au recoltat 2000 kg de grîu la hectar; țăranul muncitor Constantin Radinschi 5.400 kg de porumb știuleți la hectar, iar Ion [illegible]joreanu peste 52.000 kg sfeclă de zahăr la hectar.

Eugen Barnea a valorificat numai în acest an prin cooperativă, aproape 600 kg de porumb. El a cumpărat îmbrăcăminte, încălțăminte și alte mărfuri industriale pentru întreaga familie. Mari cantități de produse agricole au valorificat prin cooperativă și țăranii muncitori Gh. Hrițcu, Ananie Viziniu și mulți alți țărani muncitori care au cumpărat de la cooperativă materiale de construcții, mărfuri industriale și alimentare.

In anii regimului de democrație populară, 70 de țărani muncitori din satul Brăești, printre care Costache Alexa, Ioan Sidor, văduva Hareta Lis, Constantin Strugaru și Gh. Prodan și-au construit case noi. In același timp și-au construit case noi peste 100 țărani muncitori din celelalte sate ale comunei, iar 200 de țărani muncitori și-au construit grajduri și au executat alte construcții gospodărești. In acest an își vor construi case noi alți 80 de țărani muncitori. In prezent 98 la sută din țăranii muncitori din comună au vite și porci, iar toate gospodăriile individuale au păsări.

Pentru a-și spori veniturile, un număr mare de țărani muncitori încheie în fiecare an contracte pentru a livra statului plante tehnice animale, păsări și produse animale.

Țăranii muncitori din comuna Brăești au semnat de curînd Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru interzicerea războiului atomic. Ei și-au manifestat hotărîrea nestrămutată de a lupta cu puteri sporite pentru a apăra cuceririle regimului de democrație populară, de a munci pentru dobîndirea de recolte bogate, știind că astfel contribuie la întărirea patriei, la făurirea unei vieți noi, luminoase și îmbelșugate.

Lucrările consfătuirii fruntaşilor în agricultură

(Urmare din numărul trecut)

Cuvîntul tov. Vasile Pîrvu,

ţăran muncitor din satul Tomşani, comuna Costeştii din Vale, raionul Găeşti, regiunea Piteşti

Am o suprafaţă de 4,25 ha teren arabil pe care obişnuiesc să-l cultiv cu următoarele plante: grîu, orz, porumb, sfeclă de zahăr şi alte plante.

Prin folosirea metodelor agrotehnice înaintate, eu reuşesc să obţin an de an recolte mult mai mari faţă de ceilalţi producători din comuna mea, şi anume: la grîu am obţinut o cantitate de 2.700 kg. la hectar, cu o greutate hectolitrică de 78 kg.; la orz, o cantitate de 3.500 kg la ha, iar la porumb 4.500 kg boabe la hectar. La sfecla de zahăr, în 1954, am obţinut 37.280 kg. la hectar.

După ce a arătat lucrările agrotehnice făcute de el la cultura grîului, tov. Vasile Pîrvu a spus în continuare:

Pentru cultura de porumb am procedat în felul următor: pe terenul dezmiriştit am cărat 50 de care de bălegar, pe care le-am aşezat în trei rînduri la distanţe egale. Grămezile de gunoi putred le-am acoperit cu un strat de pămînt pentru a nu fi uscate de soare şi vînt. Toamna am împrăştiat bălegarul uniform, iar a doua zi am arat terenul la o adîncime de 25 cm. cu tractorul de la S.M.T. Titu. Arătura a rămas în brazdă crudă peste iarnă, iar primăvara, cînd terenul s-a zvîntat, l-am mărunţit şi nivelat bine prin grăpat.

Porumbul de sămînţă îl aleg din lanul cel mai copt, cu plante bine dezvoltate şi îl păstrez bine iarna, într-un loc ferit de ger şi umezeală. Spre primăvară pregătesc sămînţa. Boabele de la vîrful şi cotorul ştiuleţilor le îndepărtez, iar celor de la mijloc le fac proba de încolţire.

Terenul fiind pregătit din toamnă, primăvara deschid şănţuleţe cu plugul tras de cai, în rînduri drepte, la 60 cm. unul de altul, iar pe rînduri, la o distanţă de 50—60 cm. pun cîte 2—3 boabe. In felul acesta porumbul e ca şi semănat în cuiburi aşezate în pătrat. Aceasta îmi dă putinţa să fac prăşitul cu prăşitoarea trasă de cai. După ce am însămînţat, trag o grapă de mărăcini pentru netezirea terenului şi pentru păstrarea apei în sol.

Cînd porumbul a răsărit şi se putea observa bine, am făcut prima praşilă cu prăşitoarea trasă de cai, după care, în aceeaşi zi, am dat şi cu sapa printre rînduri, pentru a curăţi buruienile din jurul firelor de porumb.

După 10 zile am făcut a doua praşilă cu prăşitoarea cu cinci cuţite bine ascuţite, trasă de cal, după care n-am mai dat cu sapa.

După alte 10 zile am prăşit din nou cu prăşitoarea trasă de cal, executînd a 3-a praşilă fără a face muşuroi, deoarece — după cum ne învaţă agrotehnica — muşuroiul uşurează evaporarea apei din pămînt, dăunînd mult recoltei.

Cînd întreaga recoltă s-a ivit mătasea, am făcut polenizarea artificială în felul următor: dimineaţa, după ce s-a ridicat roua, am tăiat cu secera spicele cele mai frumoase şi am scuturat polenul pe mătasea porumbului. Această lucrare o fac de două ori la intervale de două zile.

Cînd porumbul s-a copt bine, am trecut la recoltarea lui. Recoltatul îl fac în felul următor: iau cocenii cu ştiuleţi cu tot şi îi car în curte. Imediat după aceasta, trec la desfăcutul ştiuleţilor din pănuşe. Ştiuleţii de porumb îi las în curte întinşi la soare, timp de două zile, după care înlătur dintre ei pe toţi cei necopţi sau cu tăciune. Ştiuleţii buni, sănătoşi şi uscaţi, îi pun în pătul la păstrat.

Pentru însămînţările din primăvara anului 1955, mi-am pregătit din toamnă terenul, seminţele, am reparat toate uneltele şi sînt hotărît să pornesc din primele zile bune de lucru bătălia pentru obţinerea de recolte cît mai bogate.

Experienţa mea o împărtăşesc şi tovarăşilor din comună, prin cercul agrozootehnic, unde sînt lector. Unii ţărani muncitori obişnuiesc să aplice regulile agrotehnice numai la o cultură sau cel mult la două. Ei însă neglijează restul culturilor. Cred că e bine ca fiecare ţăran muncitor să cultive toate plantele după metodele agrotehnice ca să poată dobîndi an de an recolte mari şi de bună calitate.

După mine, ogorul, pămîntul pe care-l muncim, trebuie privit ca o magazie fără fund, căci din rodul lui s-au hrănit strămoşii noştri, ne hrănim noi şi se vor hrăni şi urmaşii. Pămîntul ţării noastre e roditor şi de pe el — dacă-l îngrăşăm şi-l lucrăm după cum ne învaţă ştiinţa — putem culege recolte chiar de două ori mai mari decît cele dobîndite pînă acum. Totul depinde de noi, de munca şi priceperea noastră.

Cuvîntul tov. Valeriu Mitulescu,

prim secretar al comitetului raional de partid Bujoru, regiunea Galaţi

Mai în toţi anii, raionul Bujoru începea tîrziu însămînţările, deşi dispunea de atelaje suficiente. Comitetul raional de partid a analizat în toamna trecută cauzele care pricinuiau rămînerea în urmă a însămînţărilor. Cu acest prilej, am constatat că nu se foloseau toate atelajele şi forţele de muncă existente. Unii dintre ţăranii muncitori nu aveau atelaje complete, ci numai un cal sau un bou. Deşi exista obiceiul ca oamenii să se ajute între ei, totuşi nu toţi ajungeau să-şi facă la timp toate lucrările. Comitetul raional de partid a pregătit printr-o susţinută muncă politică formarea grupelor de ajutor reciproc. Comitetul raional de partid a instruit pe activişti şi agitatori şi aceştia antrenînd şi pe deputaţii sfaturilor populare au stat de vorbă pe circumscripţii cu ţăranii muncitori, cărora le-au arătat importanţa şi necesitatea înfiinţării unor grupe de ajutor reciproc. Această acţiune a dat rezultate bune. In raionul nostru s-au constituit 201 grupe de ajutor reciproc, care cuprind 782 ţărani muncitori cu 1762 ha. Toţi ţăranii muncitori din aceste grupe s-au ajutat între ei cu vite, unelte, braţe de muncă, şi-au organizat mai chibzuit lucrul, pregătindu-se din vreme pentru muncile agricole ce urmau. Oamenii încep să-şi dea treptat seama de foloasele muncii laolaltă, văd că prin eforturi comune pot să biruie mai uşor greutăţile, să termine mai repede muncile. Inainte de a porni la arat şi semănat, ei hotărăsc cum vor lucra şi astfel antrenează pe toţi oamenii la treabă.

Comitetul raional de partid, în urma consfătuirii cu fruntaşii recoltelor bogate pe comune, raion şi regiune, a sprijinit convocarea obştii satului în care membrii grupelor de ajutor reciproc au discutat şi stabilit metodele agrotehnice cele mai potrivite condiţiilor locale de sol şi climă, precum şi modul în care vor lucra pentru a termina muncile agricole mai repede. Aceste hotărîri ale adunării ţăranilor se scriu şi se afişează la loc vizibil pentru ca toţi oamenii să ia cunoştinţă de ele. Adunarea alege un grup de oameni care să urmărească bunul mers al muncii şi tot aceştia mobilizează întreaga masă de ţărani muncitori în campania respectivă.

Faţă de campaniile agricole trecute, în raionul Bujoru campania agricolă de primăvară, care se apropie, este pregătită mai temeinic. Prin munca concretă desfăşurată de organizaţiile de bază, care sînt în fruntea acţiunii de organizare a grupelor de ajutor reciproc, ţăranii muncitori cu gospodării individuale sînt sprijiniţi să-şi organizeze bine munca, să-şi unească eforturile în vederea executării la timp şi în bune condiţii agrotehnice a tuturor lucrărilor agricole.

Cuvîntul acad. Traian Săvulescu,

preşedintele Academiei Republicii Populare Romîne

In numele Academiei Republicii Populare Romîne, aşezămînt de ştiinţă şi cultură, întemeiat de Partidul Muncitoresc Romîn pentru răspîndirea ştiinţei, în numele oamenilor de ştiinţă din întreaga ţară, îngăduiţi-mi să vă aduc un călduros salut.

Cînd privesc această sală rotundă cum sînt şi hotarele ţării noastre, am parcă în faţă priveliştea ţării cu plaiurile ei bogate, cu munţii care ascund atîtea bogăţii, cu frumoasele ei păduri.

Mari schimbări s-au petrecut în viaţa ţărănimii muncitoare.

Ţărănimea muncitoare îşi dă seama că între muncitorul care fabrică tractoare, care fabrică combine, secerători, pluguri şi între cei care le folosesc, nu pot fi decît legături frăţeşti, de colaborare, de muncă în comun, pentru acelaşi scop. Fără ajutorul muncitorilor din fabrici, ţărănimea nu ar fi putut face în scurtă vreme pasul pe care l-a făcut şi n-ar putea merge mai departe pe calea ridicării agriculturii noastre. Datorită acestei conştiinţe şi condiţiilor create de clasa muncitoare, ţăranii muncitori au ajuns să producă, aşa cum am auzit aci, 4.000 kg. porumb boabe la hectar şi 48—50.000 kg sfeclă de zahăr la hectar.

Cei care vor să facă ştiinţă adevărată nu pot merge înainte, dacă nu iau învăţătură de la cei care pun în practică ştiinţa. Iată de ce consider că această consfătuire este de un mare folos pentru noi, cei care lucram la propăşirea ştiinţei în folosul agriculturii.

Ţărănimea noastră muncitoare a căpătat o experienţă pe care n-a avut-o, n-o putea avea, în trecut. Boierii, exprimîndu-şi dispreţul faţă de truditorii ogoarelor, nu mai conteneau să spună: „Ţăranul este leneş, ţăranul nu se poate dezvolta, ţăranul trebuie să rămînă în starea în care se găseşte". Bine înţeles că aceste minciuni erau propovăduite, deoarece boierii, moşierii, vroiau să dovedească că nu trebuie să i se dea pămînt ţăranului, fiindcă nu-l poate munci. Dar iată că ţăranul a primit pămînt şi dovedeşte că ştie să-l muncească nu numai cu hărnicie, dar şi cu mijloacele pe care i le pune la îndemînă ştiinţa.

Inainte vreme nu se făceau sfaturi cum este acesta la care luăm parte împreună. Pe atunci băncile, creditele, şcolile, institutiile de cercetări erau ale moşierilor funcţionau în interesul lor.

Moşierii de altădată se amestecau în ştiinţă şi o foloseau în scopurile lor exploatatoare. Nu pot să nu amintesc aici un caz care a tîrît după sine chiar şi pe specialişti, pînă la un oarecare timp. S-a făcut o hartă de însămînţări periodice pe regiuni, însoţindu-se primejdia invaziei unei muşte zise de Hessa. Conform hărţii, semănatul trebuia să înceapă mai tîrziu, ca să nu ajungă să între în semănături această muscă. Dar boierii semănau la timp, fiindcă ştiau că nu era nici o primejdie, în timp ce ţăranul semăna mai tîrziu. Scopul era ca boierul să aibă, la timpul cel mai potrivit, braţe de muncă care să-i are şi să-i semene. Era aşa dar o înşelăciune murdară care lovea direct în existenţa micilor producători agricoli.

Astăzi, oropsitul de ieri spune răspicat aici: „Imi iau angajamentul ca în anul 1955 să contribui ca să producem cu toţii 10.000.000 tone de cereale şi 2000 kg porumb boabe la hectar!"

Pe ce vă bizuiţi dv. cînd vă luaţi aceste angajamente? Pe ajutorul din ce în ce mai puternic dat de staţiunile de maşini şi tractoare care sînt înzestrate cu utilaj suficient; pe ajutorul staţiunilor experimentale ale Institutului de Cercetări Agronomice, pe ajutorul specialiştilor şi tehnicienilor, pe ajutorul statului oamenilor muncii, care asigură din vreme toate condiţiile pentru ca atunci cînd va începe semănatul, ţăranii să aibă la îndemînă tot ce le trebuie.

Sînt şi directorul Institutului de Cercetări Agronomice. Trebuie să vă spun că noi, cei de la Institutul de Cercetări Agronomice — care are 28 de staţiuni experimentale — ne simţim mobilizaţi de pe acum pentru reuşita campaniei de primăvară şi vom fi alături de dv. ca să realizăm prevederile stabilite.

Fiecare lucrător al institutului este obligat să sprijine munca ţăranilor cu gospodării individuale, a întovărăşiţilor, a gospodăriilor agricole colective şi a gospodăriilor agricole de stat.

Avem sub îndrumarea şi sprijinul nostru direct 168 de gospodării colective şi întovărăşiri, în afară de gospodăriile individuale ale ţăranilor muncitori.

Prin munca tuturor — practicieni şi oameni de ştiinţă — prin buna folosire a condiţiilor create de partid şi guvern, noi vom ridica producţia în anul acesta. Sînt sigur de aceasta, cum sînt sigur de lumina zilei.

Avem în ţara noastră un nesfîrşit izvor de bogăţie, pămîntul roditor al patriei noastre. Dar pentru ca să păşim mereu înainte, trebuie ca între oamenii de ştiinţă şi cei din producţie să fie o mai strînsă legătură decît a fost pînă acum.

Sarcini noi se pun pentru ştiinţă. Nu le voi putea spune pe toate. Dar despre unele voi vorbi. Ştiinţa trebuie să pregătească zonarea agricolă a ţării, pentru ca agricultura să nu se mai facă la întîmplare.

Un duşman cu care trebuie să luptăm şi care vă este dv. cunoscut este buruiana. Dintre buruieni cele mai primejdioase sînt pirul, rapiţa sălbatică şi pălămida.

Cu pirul putem lupta şi avem rezultate bune. Dacă după recoltă se ară (nu este vorba de dezmiriştit) la 10—12 cm, iar după aceea cu discuitorul se discuieşte în lung şi în curmeziş, iar toamna cu plugul cu antetrupiţă se ară adînc de 20—25 cm, în anul viitor pirul dispare în proporţie de 80—90 la sută. Dacă sînt aici tovarăşi de la Războieni şi Băcăuţeşti, ei pot confirma aceste bune rezultate.

Pălămida din grîu se poate distruge cu substanţe pe care le avem la îndemînă. Se poate lupta şi cu rapiţa. Tovarăşii de la gospodăria agricolă colectivă Poarta Albă pot confirma rezultatele obţinute prin tratarea ogorului cu nişte praf aruncat din avion. Dar aceste mijloace sînt spităreşti şi încarcă preţul de cost. Cele mai bune metode sînt tot metodele agrotehnice — arătura la timp, arătura adîncă, plivitul.

O altă problemă care trebuie rezolvată este punerea în valoare a terenurilor degradate ca urmare a agriculturii nesăbuite din trecut. In Moldova, pe valea Bahluiului, pe valea Bîrladului, în cîmpia Transilvaniei, acolo unde au fost pămînturi bogate, sînt astăzi multe locuri năruite, sterpe.

Cam cît reprezintă acest teren? Reprezintă aproape 2.000.000 hectare. Acestea trebuie redate agriculturii. Lucrări se fac în această privinţă la Cîmpia Turzii, iar în Moldova am înfiinţat o staţiune anume pentru asemenea terenuri, la Perieni lîngă Bîrlad. Avem aproape 200.000 de hectare sărătură. De asemenea, în lunca Dunării, lunca Prutului şi Deltă, aproape 1 milion hectare aşteaptă să fie puse în valoare. Iată că se măreşte ţara, se măreşte cîmpul de muncă pentru fiii noştri, se îmbogăţeşte rodul. Aceasta nu înseamnă încă că noi nu trebuie să scoatem la hectar mai mult decît am scos pînă acum.

Dintre problemele mari trebuie rezolvată mai curînd stabilirea rotaţiei culturilor.

Trebuie să ne ferim de a da reţete pe care să le considerăm valabile pentru întreaga agricultură. Agrotehnica diferenţiată se stabileşte pe baza experienţelor locale.

In ceea ce priveşte seminţele selecţionate nu ne putem opri la realizările de pînă acum. Grînele şi porumbul pe care le avem nu sînt încă corespunzătoare mijloacelor de cultură pe care le avem. Trebuie să găsim epoca optimă în care se îngraşă pămîntul, în care se prăşesc recoltele, trebuie să găsim alte soiuri de seminţe. Avem un grîu „Bărăgan 77" care dă bune rezultate în cîmpia dunăreană. Avem un soi de grîu de primăvară „Tîrgu Frumos 16".

Avem un altul „Academia R.P.R. 48", avem orzoaica „Tîrgu Frumos 240", un soi de ovăz „Tîrgu Frumos 9", foarte preţuit porumbul „ICAR 54" pentru care realizatorul lui a primit Premiul de Stat, soiurile de porumb „romînesc de Studina", „portocaliu de Tîrgu Frumos".

Nu avem încă un porumb timpuriu pentru părţile de nord ale Transilvaniei. Aceasta este o sarcină pe care nu am îndeplinit-o pînă acum.

In dezvoltarea agriculturii şi a ştiinţei noastre, trebuie neapărat ca inginerii, tehnicienii, oamenii de ştiinţă, să ţină seama de experienţa fruntaşilor în agricultură. Profesorii din învăţămînt să ia pe seama lor un număr de gospodării colective sau o regiune şi să aplice şi acolo cunoştinţele lor.

Republica noastră — a spus în încheiere acad. prof. Traian Săvulescu — devine o ţară cu o industrie înaintată, cu o agricultură înfloritoare, o ţară deplin stăpînă pe soarta ei.

Cînd partidul ne cheamă să realizăm cele 10 milioane tone cereale în 1955 şi 2000 kg porumb boabe la hectar, el ştie pe ce se bizuie. Se bizuie pe ceea ce este asigurat, pe condiţiile obiective create pentru această reuşită, se bizuie pe maşini, îngrăşăminte şi mai ales pe masele de ţărani muncitori care şi-au însuşit chemarea partidului, fiindcă ea exprimă propriile lor interese.

Cuvîntul tov. Sava Florian,

directorul S. M. T. Podu Iloaiei, regiunea Iaşi

Staţiunea de maşini şi tractoare Podu Iloaiei, raionul Tîrgu Frumos, regiunea Iaşi, a fost creată în 1948. Totuşi, pînă acum, noi nu putem spune că am reuşit să ne îndeplinim cu adevărat rolul important ce-l avem în organizarea producţiei agricole. Mai avem încă serioase lipsuri care au fost arătate de către colectivişti.

In raza noastră de activitate sînt 15 gospodării colective şi 14 întovărăşiri agricole. In 1954, la păioase, în general, planul la secerat, semănat, dezmiriştit, a fost depăşit cu 8-14 la sută. La alte culturi însă, cum sînt prăşitoarele, la care se cere un volum mare de braţe de muncă, noi nu am reuşit să extindem mecanizarea lucrărilor — prăşitul mecanic. In total, noi n-am realizat planul anual de producţie decît în proporţie de 98 la sută, pentru că nu ne-am îngrijit deajuns de formarea cadrelor. Acolo unde mecanizatorii sînt fii de colectivişti planul a fost realizat. Aşa s-a întîmplat, de pildă, în comunele Tălpăşeşti şi Romîneşti, unde brigăzile sînt formate din fii de colectivişti.

In acest an, am căutat, în primul rînd, să asigurăm buna funcţionare a maşinilor şi tractoarelor. Cu sprijinul muncitorilor trimişi din industrie, noi am reuşit să terminăm reparaţiile pînă la 10 februarie a.c. Totodată, ne-am îngrijit şi de calificarea cadrelor de tractorişti, mai cu seamă că avem tractoare noi, pe care ei nu le cunosc.

O acţiune tot atît de importantă, de care ne ocupăm acum, este încheierea de contracte de lucrări. La gospodăriile colective şi întovărăşiri, noi am contractat 50 la sută din planul anual de producţie; restul contractăm cu ţăranii muncitori cu gospodării individuale. Pînă în prezent noi am reuşit să contractăm 82 la sută din planul de primăvară şi 60 la sută din planul anual. O altă grijă pe care am avut-o a fost asigurarea condiţiilor de viaţă şi de muncă pentru mecanizatori. Brigăzile de tractorişti sînt unităţile de bază pe care se clădeşte întreaga activitate a S.M.T. cărora le este încredinţată realizarea planului de producţie. Dacă vrem să fie asigurată o mai bună deservire a unităţilor, trebuie să cointeresăm mai mult pe şefii de brigadă în realizarea planului de producţie, în asigurarea funcţionării maşinilor şi tractoarelor din brigadă. Acelaşi lucru trebuie asigurat şi pentru pontatorii alimentatori.

Vorbitorul a arătat apoi o serie de greutăţi pricinuite muncii S.M.T.-urilor de proasta calitate a unor piese de la secerători-legători, batoze şi pluguri de tractor.

Cuvîntul tov. Gheorghe Doicin,

preşedintele gospodăriei agricole colective din comuna Conţeşti, regiunea Bucureşti

Pentru a obţine recolte bogate este neapărat nevoie să aplicăm cu pricepere la toate culturile metodele agrotehnice înaintate. Ţinînd seama de această condiţie importantă, noi am semănat în toamna anului 1953, 30 ha cu grîu în rînduri încrucişate. De pe această suprafaţă am cules, în ciuda condiţiilor climaterice neprielnice, o recoltă de 2.200 kg grîu la hectar. De pe cealaltă suprafaţă, semănată în rînduri drepte, nu am obţinut decît 900 kg de grîu la hectar, ceea ce a făcut ca media pe gospodărie la grîu să fie de 1.400 kg la hectar.

Urmînd sfaturile date de tehnicienii şi agronomii de la S.M.T., în primăvară am însămînţat cu porumb 20 de hectare, după metoda cuiburilor aşezate în pătrat, iar restul de 40 hectare în rînduri drepte. Diferenţa de producţie de la porumbul semănat în rînduri drepte şi pînă la porumbul aşezat în cuiburi în pătrat a fost foarte mare. De pe suprafaţa însămînţată în cuiburi aşezate în pătrat am obţinut o producţie medie de 4.050 kg la hectar, pe cîtă vreme de pe suprafaţa semănată obişnuit am scos o recoltă de numai 2.500 kg la hectar. Vreau să vă spun că pe tarlalele semănate cu porumb — după metode diferite — am făcut aceleaşi lucrări — începînd cu pregătirea terenului pînă la recoltare.

Aci, la consfătuire, unii tovarăşi au arătat că au obţinut cîte două culturi de pe aceeaşi suprafaţă. Şi la noi în gospodărie am obţinut de pe o suprafaţă de 10 hectare două culturi şi asemenea culturi cred că se pot face în toate gospodăriile de stat şi în gospodăriile colective. Noi am semănat secară furajeră pe care în luna mai am cosit-o şi apoi am semănat porumb şi am obţinut cantitatea de 2.200 kg. la hectar.

Partidul şi guvernul cheamă pe toţi cei ce muncesc pe ogoare să muncească în acest an cu hărnicie şi pricepere spre a dobîndi o recoltă bogată la toate culturile.

Bazaţi pe posibilităţile ce le avem, membrii gospodăriei noastre colective sînt siguri că vor depăşi cu mult producţia medie de 2.000 kg porumb boabe la hectar, stabilită pe ţară. Pămîntul roditor pe care-l avem şi aplicarea regulilor agrotehnice ne vor da putinţa să scoatem o recoltă medie de 4.000 kg porumb boabe la hectar.

La grîu avem prevăzut în planul de producţie al gospodăriei o producţie de 1.600 kg la hectar. Noi avem 115 ha grîu care este însămînţat în rînduri încrucişate. Brigăzile permanente de producţie, luînd cunoştinţa de sarcina de plan, şi-au luat angajamentul că vor lupta pentru a scoate o recoltă medie de cel puţin 1.800 kg la hectar.

Cuvîntul tov. Gheorghe Chişleanu,

directorul Direcţiei agricole regionale Galaţi

Din consfătuirile ţinute cu fruntaşii recoltelor bogate în comune, raioane şi la regiune, a reieşit clar că vitregia climatului regiunii Galaţi poate fi învinsă. Participanţii la aceste consfătuiri au arătat că acolo unde măsurile agrotehnice s-au aplicat la timp, rezultatele nu au întîrziat să se vadă.

Chiar şi atunci cînd e secetă mare în perioada lunilor iulie-octombrie s-a dovedit că putem obţine producţii ridicate la porumb prin aplicarea regulilor agrotehnice. Astfel, în gospodăria agricolă colectivă Ciorăşti din raionul Lieşti s-a obţinut producţia de 6.000 kg. boabe la hectar pe o parcelă de 5 hectare, iar pe suprafaţa de peste 200 hectare s-a obţinut o producţie de 3.000 kg. La întovărăşirea din comuna C. A. Rosetti, raionul Filimon Sîrbu, s-au obţinut 3.600 kg porumb boabe la hectar, pe o suprafaţă de peste 100 hectare. Aceste cîteva exemple ne arată că în regiunea Galaţi avem condiţii ca să producem şi să dăm ţării mari cantităţi de produse agricole. Tot din consfătuiri a reieşit că şi la alte culturi, cum e bunăoară bumbacul, s-au obţinut rezultate frumoase. Fruntaşi avem şi în cultura sfeclei de zahăr unde s-au obţinut producţii de 29.000 kg la hectar. De asemenea şi la cultura legumelor şi cartofului.

Pe lîngă rezultatele arătate, consfătuirile au prilejuit o temeinică analiză a muncii noastre, a tehnicienilor. Niciodată de cînd lucrez în agricultură n-am fost pus în poziţia de a vedea mai clar rezultatele muncii noastre. Dacă unii tehnicieni şi-au dat obolul cunoştinţelor lor, alţii însă — şi din păcate cam mulţi — au dezertat de la datorie, ori s-au mulţumit cu o pasivitate de condamnat. Sprijinul tehnicienilor pentru aplicarea pe scară cît mai largă a metodelor înaintate trebuie să fie cît mai temeinic şi la locul de producţie. Acest lucru se va putea realiza cu uşurinţă dacă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii va lua măsuri să elibereze un număr însemnat de tehnicieni şi ingineri care sînt reţinuţi în birouri pentru a întocmi situaţii şi statistici fără de sfîrşit.

Tovarăşul acad. prof. Traian Săvulescu arăta că avem 1 milion de hectare în deltă şi în bălţile Dunării. Din acestea, 600 mii sînt în regiunea Galaţi. Enorma rezervă pe care o constituie bălţile şi delta Dunării oferă posibilităţi uriaşe pentru dezvoltarea agriculturii şi zootehniei. In anul 1947, un ţăran muncitor din comuna Tudor Vladimirescu din raionul Tulcea spunea: „Dacă n-am fi avut porumb în baltă am fi murit de foame". Omul spunea adevărat pentru că în aceste locuri s-a realizat o producţie de 3.700 kg porumb la hectar. Tot în 1947 şi 1946, cînd era secetă, pe o suprafaţă de 200 ha s-au scos peste 70 vagoane porumb. Aceasta arată că productivitatea terenurilor din baltă, chiar fără amenajări, este foarte mare. Dar această rezervă de producţie nu a fost analizată şi valorificată de Ministerul Agriculturii şi Silviculturii. Ba mai mult din 1950, circa 22.000 ha teren, situat în afara incintelor îndiguite, a fost trecut sectorului silvic.

Noi ne angajăm să muncim pentru ca anul acesta să obţinem recolte medii la hectar de 2.000 kg. la porumb, 1.400 kg la grîu şi 1.000 kg la floarea-soarelui.

Cuvîntul tov. Petre Roşu,

ţăran muncitor din comuna Mărgineni, regiunea Bacău

Vreau să vă arăt metodele pe care le-am întrebuinţat în anul 1954, ca să obţin 2700 kg porumb boabe la hectar, 12.000 kg cartofi la hectar şi 1400 kg floarea-soarelui la hectar.

In raionul nostru nu a plouat de la începutul lunii iulie şi pînă la începutul lunii septembrie, adică tocmai în perioada în care plantele aveau nevoie mai mare de apă.

Eu, ca şi alţi ţărani fruntaşi ai recoltelor bogate, am ascultat sfatul tehnicienilor şi cu cele auzite la căminul cultural şi învăţate din ziarul „Scînteia" am procedat în felul următor: Pentru că în toamna anului 1953 nu s-au putut face arături din cauza secetei care a bîntuit în regiunea noastră, am arat în primăvară timpuriu, îndată ce s-a putut ieşi în cîmp, şi am grăpat imediat. Inainte de semănat, iar am grăpat şi apoi am tras linii cu marcatorul pe care l-am construit eu, după modelul pe care l-am găsit în ziarul „Scînteia". La întretăierea liniilor am făcut cuiburi cu colţul sapei. Am însămînţat cîte 4-5 boabe de porumb în fiecare cuib. Această lucrare am făcut-o pe suprafaţa de 1,2 ha pe care l-am însămînţat cu porumb, pe 12 ari cu cartofi şi pe un sfert de hectar cu floarea-soarelui. Cartofii i-am pus cîte 2 în cuib, introducînd şi cîte 1 kilogram, două de bălegar bine putrezit (mraniţă) în fiecare cuib. O jumătate de hectar l-am însămînţat cu porumb cu ajutorul maşinei de la cooperativă. Asta pentru că l-am semănat ceva mai tîrziu cînd ogoarele vecinilor erau arate şi plantele răsărite şi nu mai puteam marca. Cînd plantele au avut patru frunze, am făcut prima praşilă, cu prăşitoarea de la cooperativă, care stătea în fundul magaziei de 4-5 ani, neîntrebuinţată de nimeni. In lunile mai şi iunie, ploile s-au ţinut lanţ şi de aceea prăşitul s-a îngreunat. Plantele creşteau văzînd cu ochii, dar şi buruienile. Din această cauză nu am putut face de cît două praşile cu prăşitoarea printre rînduri şi două cu sapa pe rînduri. Ţin să spun, că aceste praşile au fost făcute cu cea mai mare atenţie, adică cu trup şi suflet, nu de mîntuială. Ambele praşile au fost făcute cu prăşitoarea şi fără muşuroi, metode noi introduse în comună la noi. Acest fapt a atras atenţia tuturor cetăţenilor din comuna noastră şi a provocat fel de fel de discuţii. Unii au ajuns să-mi zică că nu sînt sănătos la cap. Eu însă nu le-am luat în seamă vorbele rostite şi mi-am căutat de treabă mai departe. Vroiam să le dovedesc prin fapte că n-au dreptate. La a doua praşilă, oamenii au început să mă întrebe cu mirare de ce nu fac muşuroi la porumb. Imi spuneau că la prima praşilă mai mergea şi fără muşuroi dar la a doua praşilă este neapărat nevoie, căci nu au unde prinde cepii porumbului şi îl dă vîntul jos.

Eu le arătam importanţa prăşitului fără muşuroi, îi lămuream că în felul acesta nu mai măreşti suprafaţa terenului şi ţii pămîntul afînat uniform. Cînd plouă, apa nu fuge în lături ca de pe muşuroi.

La începutul lunii iulie, ploile au încetat şi nu a mai plouat două luni şi mai bine. Tocmai în această perioadă, cînd plantele trebuiau să lege rod a fost secetă. S-a putut astfel dovedi cu prisosinţă importanţa prăşitului fără muşuroi şi a însămînţatului în cuiburi aşezate în pătrat. 50 la sută din porumbul de pe întreaga ţarină din comuna noastră, era ofilit la 15 august, iar al meu era verde şi frumos de parcă îi turnase cineva apă la rădăcină.

Anul acesta m-am pregătit cu totul altfel pentru a întîmpina campania de însămînţări de primăvară. Am făcut arături adînci de toamnă pe 75 la sută din suprafaţa de teren pe care o stăpînesc. Am cărat peste 100 tone bălegar de grajd bine putrezit. Am făcut probele de încolţire a seminţelor, mi-am reparat uneltele agricole din timp şi am hrănit animalele bine ca să fie bune de muncă.

Pentru a obţine o recoltă bogată în anul 1955, mă angajez în faţa partidului şi guvernului să muncesc cu mai mult avînt şi să aplic în întregime toate regulile agrotehnice, pentru a obţine o producţie de 2500 kg grîu la hectar, 3000 kg porumb boabe la hectar, 1800 kg floarea-soarelui la hectar, 30.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar şi 16.000 kg cartofi la hectar.

Cuvîntul tovarăşei Ana Jianu,

tehnician agronom la secţia agricolă a sfatului popular al raionului Negreşti, regiunea Iaşi

Vreau să arăt contribuţia mea la îndrumarea ţăranilor muncitori pentru obţinerea unor recolte bogate. Deşi tînără în această muncă — nu este decît un an de cînd lucrez — m-am străduit să aplic în practică toate cele învăţate în şcoală. Mi-a fost încredinţată de către sfatul popular raional sarcina îndrumării gospodăriei agricole colective „Ilie Pintilie" din Poenari şi a comunelor Scînteia şi Drăxeni. Prin folosirea de seminţe de soi, prin efectuarea probelor de germinaţie, prin însămînţarea în cuiburi aşezate în pătrat, prin aplicarea la timp a lucrărilor de întreţinere, gospodăria agricolă colectivă „Ilie Pintilie" a obţinut la hectar producţia de 3.312 kg. porumb boabe, cu toate că a fost secetă şi a bătut grindina.

In comunele Scînteia şi Drăxeni, unde am îndrumat pe ţăranii muncitori cu gospodării individuale şi pe cei din întovărăşiri, munca de agronom mi s-a părut la început — ca să spun drept — cam spinoasă. De ce? Pentru că acolo în cătune încă nu pătrunsese ştiinţa agrotehnică. Erau sate unde nu funcţionau încă cursurile agrozootehnice. Am început lucrările de pregătire a campaniei în aceste comune şi văzînd că nu erau organizate cursuri, am ţinut săptămînal conferinţe cu caracter agricol. Un lucru pe care l-am observat de la început a fost acela că în comuna Scînteia şi de fapt aproape în întreg raionul Negreşti — bălegarul de grajd nu era folosit ci era cărat la rîpă. De aceea, prima mea grijă a fost să arăt însemnătatea acestui îngrăşămînt. Cu ajutorul organizaţiei de bază, al organizaţiei U.T.M. am reuşit ca tot bălegarul de la marginea drumurilor să fie transportat la platforma, să nu mai fie risipit fără nici un folos. Apoi am trecut la formarea centrelor de reparat unelte pentru ca atunci cînd va începe campania toate uneltele să fie reparate. Am organizat centrul de curăţire a seminţelor, un centru de tratare şi am cerut conducerii cooperativei să aducă substanţele chimice necesare tratării grîului de primăvară şi a ovăzului.

Pentru a arăta importanţa însămînţatului în cuiburi aşezate în pătrat am făcut un fel de lot demonstrativ pe tarlaua unei întovărăşiri din raza comunei.

Vreau să spun cîteva cuvinte în problema evidenţei sau a situaţiilor operative care sînt cerute de către raioane, regiune şi aşa mai departe în toiul campaniilor agricole. Astă-primăvară mi s-a cerut să ştiu numărul de araci care se înfig la viţa de vie şi dacă e posibil din ce esenţă sînt. Eu nu spun că un tehnician nu trebuie să ştie şi asemenea lucruri, dar susţin că acest lux de amănunte, cerut în timpul lucrărilor agricole, are urmări proaste asupra sarcinii noastre principale — munca pe teren.

In încheiere, îmi exprim convingerea că şi în raionul nostru Negreşti, putem obţine peste 2000 kg porumb boabe la hectar, dacă vom mobiliza toate forţele şi vom aplica metodele agrotehnice.

Cuvîntul tov. Grigore Mărgineanu,

ţăran muncitor din Aiud, regiunea Cluj

Ne-am strîns aci fruntaşi din toate colţurile ţării, chemaţi de conducătorii Republicii noastre populare, ca să ne sfătuim cum să facem ca ţara noastră să înflorească, să smulgem cele mai bogate recolte din pămîntul nostru în anul 1955.

Vă voi spune şi eu acum cum am pregătit pămîntul meu pentru ca să însămînţez cartofi pe o suprafaţă de un hectar şi doi ari. In anul 1953, în luna august, după a doua cositură de trifoi, l-am dezmiriştit la 7-8 cm. Pe urmă am cărat bălegar şi l-am pus în platformă la capătul pămîntului. Toamna, în luna octombrie, am împrăştiat gunoiul şi am făcut arătură cu adîncimea de 23-24 cm. cu ajutorul S.M.T.-ului Aiud. Arătura am lăsat-o aşa pînă primăvara.

In timpul iernii am ales cartofii de sămînţă, aşa ca aceştia (arată cartofii tovarăşilor din sală). Am pus doi cartofi la cuib. Nu e nevoie de mai mult. Am fost foarte atent ca să nu fie mai puţin de 4 ochi la un cartof.

Primăvara, înainte de a ieşi la însămînţat, m-am dus cu maşina de prăşit porumbul de am răscolit arătura. Pe urmă am tras cu tăvălugul. Am luat calul şi cu plugul şi am făcut brazde la adîncime de 6-7 cm. Distanţa între rînduri a fost de 60 cm. Am luat o sfoară şi am pus semne la 60/60 cm. aşa că vine în pătrat.

Cartofii nu trebuie să fie puşi unul lîngă altul. O femeie vine în urmă cu o căldare cu cenuşă sau cu gunoi bine putrezit şi la fiecare cuib pune gunoi, pe urmă trage cu sapa puţin pămînt. Aşteptăm să răsară cartofii. Cînd au răsărit, mergem cu prăşitoarea şi lucrăm printre rînduri, astupînd în parte şanţul în care s-au pus cartofii.

Ii lăsăm aşa 10-15 zile, după cum merge timpul, ca tulpina cartofului să răsară din nou. Cînd a răsărit a doua oară, iar mergem cu prăşitoarea. După a doua praşilă mergem printre rînduri şi dacă are buruiană o smulgem cu mîna; cu sapa nu intrăm în cuiburi. Cînd sînt de 15-20 cm. îi mai dăm o praşilă. Acum facem o soluţie cu piatră vînătă şi dacă se poate chiar o ţîră de lapte şi dăm proşcătură (stropire) pentru că cartoful e tot aşa de gingaş ca şi via la mană. După aceea dăm o praşilă şi smulgem buruiana.

Cînd înfloresc cartofii, nu e bine să intrăm printre ei. La recoltat, prima dată smulgem toate viţele la cartofi ca rîndurile să rămînă curate. Eu am un plug numai pentru cartofi. Se pot scoate însă cartofii şi cu un plug obişnuit de arat. De pe un hectar şi doi ari am scos 32.000 kg. Pentru cartofii şi legumele contractate am primit o dată 7.000 lei de la cooperativa „23 August", altă dată 4.000 lei şi iar 1.500 lei, precum şi 1 m.c. de scîndură pentru pătul. Pentru un hectar n-am plătit nici impozit, nici cotă către stat. Am avut astfel avantaje frumoase.

Imi iau angajamentul ca în anul 1955 să obţin pînă la 45—50.000 kg cartofi la hectar.

8 Martie—Ziua Internațională a Femeii

Ziua de 8 martie, Ziua Internațională a Femeii, este întîmpinată de femeile din patria noastră printr-o participare înflăcărată, alături de întregul popor muncitor, la lupta pentru dezvoltarea economiei naționale, construirea socialismului, făurirea unei vieți îmbelșugate și fericite, pentru asigurarea păcii în lume.

La baza entuziasmului, a avîntului cu care femeile din țara noastră participă la construirea societății noi, la întărirea statului nostru democrat-popular, stă conștiința marilor schimbări pe care puterea populară le-a adus în viața lor, stă recunoștința adîncă ce o poartă femeile regimului democrat-popular, care le-a dezrobit din dubla exploatare la care erau supuse — ca muncitoare și ca femei — și le-a creat posibilități neîngrădite de afirmare a capacității lor în toate domeniile de activitate.

Zeci de mii de femei lucrează acum în fabrici și uzine, pe șantierele de construcție, unde, însușindu-și tehnica avansată, luptă zi de zi, pentru creșterea productivității muncii, reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității produselor. Femei ca Antoaneta Alexovici, inițiatoarea acțiunii de mărire a indicelui de utilizare a mașinilor, Artemiza Tabarcea de la F.R.B. sînt o mîndrie a colectivelor de muncă din industrie. Acestea, ca și multe altele, care prin inovații și raționalizări reușesc să-și depășească sarcinile de plan, sînt fruntașe în întrecere.

Femeile muncitoare din comunele și satele patriei noastre luptă, alături de întreaga țărănime muncitoare, pentru dezvoltarea continuă a agriculturii și sporirea producției agricole. Tot mai multe dintre ele, lucrînd în S.M.T.-uri, gospodării de stat și colective, întovărășiri agricole și asociații de producție agricolă, își însușesc metodele agrotehnice avansate și le aplică contribuind astfel la obținerea unor recolte tot mai bogate.

Prin capacitatea lor de muncă, multe femei s-au ridicat în munci de răspundere ca președinte de gospodării colective, de cooperative, șefe de brigadă etc.

Cine n-a auzit de Draghina Curtu, președinta gospodăriei colective din Semlac, regiunea Arad, care a arătat la recenta consfătuire a fruntașilor din agricultură cum au muncit colectiviștii de au obținut 15.000 kg de cartofi la ha și 24.000 kg de sfeclă de zahăr, sau Tinca Anton, președinta gospodăriei colective „I. C. Frimu" din raionul Lehliu și altele?

Statul democrat-popular a creat femeilor posibilitatea de a-și însuși știința, tehnica și cultura. În institutele superioare și facultăți, numărul studentelor a crescut cu 42% față de anul 1950. În școlile profesionale învață peste 53.000 de fete. Multe țărănci muncitoare urmează cursurile și cercurile agrozootehnice organizate la sate.

Lucrînd ca cercetători științifici, ingineri, tehnicieni, agronomi ori zootehnicieni, sau în domeniul învățămîntului, al ocrotirii sănătății, al literaturii și artei, femeile aduc o mare contribuție la dezvoltarea științei și artei, la ridicarea nivelului cultural al poporului, la ocrotirea sănătății. Intelectuale ca Raluca Ripan, rector al Institutului „Victor Babeș" din Cluj, Lucia Demetrius scriitoare, Lidia Agricola, pictoriță, sau ca Sulamita Katz, inginer, Maria Finkel, chimist, Georgeta Popescu, biolog și altele, participă cu entuziasm la dezvoltarea științei, artei și culturii în țara noastră.

Crescute și educate de partid, în anii regimului de democrație populară, tot mai multe femei s-au ridicat în munci de răspundere, dovedind inițiativă și capacitate organizatorică. Astfel, în Marea Adunare Națională sînt astăzi 66 de deputate, iar în sfaturile populare locale 33.000 de deputate. 7.000 de femei sînt asesoare populare, 20.000 de femei maiștri, tehnicieni și ingineri care s-au evidențiat în organizarea și raționalizarea procesului de producție. Peste 1.800 de femei fac parte din consiliile de conducere ale gospodăriilor colective, iar la orașe un număr de 1.900 de femei conduc unitățile comerciale de stat. În opera de educare și instruire a tinerei generații lucrează 58.000 de învățătoare și profesoare, iar numărul colaboratoarelor științifice ale Academiei R.P.R. a ajuns la 629. Ca o prețuire a muncii lor rodnice, aproape 6.000 de femei au fost distinse cu ordine și medalii, 56 femei artiste, profesori, medici au primit înaltul titlu de „emerit" și „maestru emerit", iar 61 de femei sînt laureate ale Premiului de Stat, pentru lucrări valoroase în domeniul științei, literaturii și artei.

În statul nostru democrat-popular, mamele cu mulți copii se bucură de o grijă deosebită. Femeia mamă este înconjurată de dragostea întregului popor muncitor, este distinsă cu diferite ordine și medalii, primește regulat ajutoare bănești din partea statului. Numai în anul 1954 au fost alocate 79 milioane lei drept ajutor familial. Peste 41.000 de femei poartă astăzi ordinele de „Mamă eroină" și „Gloria Maternă" sau „Medalia Maternității". Cele 1.400 de case de naștere înființate în ultimii ani, creșele și căminele pentru copii, coloniile de vară, dispensarele, policlinicile, preventoriile de copii ilustrează în mod cît se poate de limpede grija și dragostea cu care sînt înconjurați în țara noastră mama și copilul.

În lupta și munca lor pe drumul construirii socialismului și a bunăstării, femeile din țara noastră obțin an de an succese tot mai însemnate, manifestîndu-și astfel dragostea și atașamentul lor față de partidul clasei muncitoare. Luînd pildă și îndemn de la femeile sovietice, dezvoltînd necontenit prietenia cu femeile sovietice, femeile din țara noastră învață zi de zi din minunatul lor exemplu, din lupta plină de abnegație pentru cauza comunismului, pentru apărarea păcii. Totodată ele cimentează legăturile frățești cu femeile din Republica Populară Chineză, din țările de democrație populară și dezvoltă și întăresc permanent legăturile lor de prietenie cu femeile iubitoare de pace din țările capitaliste și coloniale.

Cu mare entuziasm au primit femeile din țara noastră chemarea C.C. al P.M.R. adresată femeilor din R.P.R. cu prilejul zilei de 8 martie, Ziua Internațională a Femeii. Fiecare rînd, fiecare cuvînt din chemare arată în mod grăitor marile drepturi și libertăți de care se bucură femeile în Republica Populară Romînă, sădește în inimile lor o justificată mîndrie.

Trecînd în revistă marile drepturi și libertăți de care se bucură femeile din Republica Populară Romînă, Chemarea C.C. al P.M.R. arată totodată și îndatoririle pe care femeile din țara noastră, alături de întregul popor muncitor, trebuie să le traducă în viață. Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn cheamă pe toate femeile muncitoare din industrie să lupte pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor ultimului an al planului cincinal, le cheamă să ia parte mai activă în întrecerea socialistă pentru ridicarea producției și a productivității muncii, realizarea de economii de materii prime, reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității produselor și îndeplinirea planului de producție la toți indicii, le cheamă să studieze și să aplice pe scară largă experiența înaintată a fruntașilor și inovatorilor în producție.

Chemarea se adresează și țărăncilor muncitoare de pe ogoarele patriei noastre care muncesc în S.M.T.-uri, gospodării de stat și colective, în întovărășiri și asociații de producție agricolă și în sectorul individual, cu îndemnul de a contribui cu toată priceperea și puterea lor de muncă la lupta întregii țărănimi muncitoare pentru pregătirea și desfășurarea la timp și în bune condiții a muncilor agricole de primăvară și vară, în vederea obținerii în anul acesta a 10.000.000 tone de grîu și porumb și cel puțin 2.000 kg de porumb boabe la ha. Țărăncile muncitoare sînt chemate să lupte pentru creșterea și îmbunătățirea soiurilor de animale și păsări, pentru obținerea unei producții sporite de carne, lapte și grăsimi, să-și însușească și să aplice metodele fruntașilor recoltelor bogate, metodele științifice de cultivare a pămîntului, pentru sporirea producției la hectar la toate culturile.

Adresîndu-se tuturor femeilor care lucrează în domeniul științei, culturii și artei, în domeniul sănătății și învățămîntului, activistelor de stat ca și gospodinelor, Chemarea le mobilizează la luptă pentru ridicarea continuă a nivelului de viață al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn cheamă femeile mame din țara noastră să depună toate eforturile pentru a crește o generație demnă de patria noastră liberă, s-o educe în spiritul dragostei față de muncă și învățătură, al grijii și respectului față de bunul obștesc, să sădească în sufletele copiilor înaltele calități patriotice, să-i crească în spiritul dragostei fierbinți pentru partidul clasei muncitoare și pentru orînduirea democrat-populară. Mamele au misiunea de a educa noua generație în spiritul patriotismului înflăcărat; în spiritul încrederii în forțele invincibile ale lagărului democrației, păcii și socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică eliberatoare; în spiritul prieteniei cu toate țările iubitoare de pace, de a educa un tineret capabil să apere cu devotament cuceririle scumpe ale poporului nostru.

Sărbătorind ziua de 8 martie — Ziua Internațională a Femeii — femeile din țara noastră, împreună cu întreg poporul muncitor, își string și mai mult rîndurile în jurul partidului și guvernului și sînt hotărîte să lupte cu tot mai multă dîrzenie pentru construirea socialismului în țara noastră, pentru pace în întreaga lume.

În legătură cu îndemnurile lui Churchill la o nouă cursă a înarmării atomice

Acum cînd la Londra au loc ședințele subcomitetului Comisiei pentru dezarmare a Organizației Națiunilor Unite, premierul englez a găsit de cuviință să rostească în parlament o cuvîntare consacrată încercărilor de a justifica politica celei mai deșănțate curse a înarmărilor și pregătirii de război. Opinia publică va aprecia fără îndoială așa cum trebuie această cuvîntare, ca pe o explicație sinceră a atitudinii cercurilor guvernante ale Angliei față de problema armei atomice și reducerii armamentelor. Totuși, cuvîntarea șefului guvernului englez este demnă de remarcat nu numai ținînd seama de locul și momentul în care a fost rostită. Cuvîntarea sa ilustrează tertipurile la care recurg propovăduitorii războiului atomic pentru a ieși din încurcătură și manevrele false pe care ei le folosesc în prezent.

Cercurile largi ale opiniei publice din întreaga lume cer cu tot mai multă insistență interzicerea armei atomice și instituirea unui control internațional eficace asupra respectării acestei interziceri. În declarația sa din 18 februarie, guvernul sovietic a făcut propuneri concrete în această problemă, în a cărei rezolvare sînt vital interesate toate popoarele. Ce pot spune adepții pregătirii unui război atomic ca răspuns la cererile juste ale popoarelor?

Cuvîntarea lui W. Churchill, care are o vastă experiență în a rosti discursuri îndreptate spre agravarea încordării internaționale și ațîțarea dușmăniei față de Uniunea Sovietică, arată că, în afară de subterfugii grosolane, propovăduitorii războiului atomic nu mai dispun de nimic altceva. Ei nu au ce spune poporului pentru a-și justifica politica.

După cum reiese din această cuvîntare, W. Churchill și-a asumat o sarcină contradictorie. Pe de o parte el încearcă să-i sperie pe englezi cu faimoasa „primejdie atomică" care i-ar amenința din partea Uniunii Sovietice, iar pe de altă parte încearcă să adune cioburile mitului spulberat al monopolului atomic al S.U.A. și să le lipească, făcînd reclamă Statelor Unite ca fiind „singura țară din lume care dispune de potențial atomic". Aceste afirmații, care se exclud reciproc, au totuși la bază o trăsătură comună: amîndouă, în egală măsură, sînt în contradicție flagrantă cu adevărata stare de fapt.

Cum stau lucrurile în realitate? În ceea ce privește încercările lui Churchill de a prezenta lucrurile ca și cum S.U.A. ar mai avea o oarecare superioritate în ce privește potențialul atomic, asemenea afirmații pot induce în eroare doar pe cei care vor să fie înșelați. Toată lumea știe că U.R.S.S., preocupîndu-se de apărarea sa, a fost nevoită, în fața cursei înarmărilor desfășurate de S.U.A., să se ocupe în mod serios de producția armelor termonucleare. Se știe de asemenea că în ce privește arma cu hidrogen oamenii sovietici au obținut un asemenea succes încît S.U.A. au și constatat că în anumite privințe au rămas în urmă.

Tot atît de bine se știe că U.R.S.S., care a obținut asemenea rezultate în domeniul fabricării armei termonucleare, continuă totuși să lupte activ pentru preîntîmpinarea războiului atomic. U.R.S.S. nu numai că nu amenință pe nimeni dar, dimpotrivă, propune să fie distruse complect toate stocurile de bombe atomice și cu hidrogen, iar materialele atomice să fie folosite exclusiv în scopuri pașnice. Uniunea Sovietică folosește de pe acum energia atomică în scopuri pașnice, dispunînd de o centrală electrică care funcționează pe bază de energie atomică. În același timp, în țările occidentale se fac abia promisiuni că în viitor se va acorda atenție folosirii energiei atomice în scopuri pașnice; în realitate însă, cercurile guvernante ale acestor țări mizează pe fabricarea armelor atomice și cu hidrogen.

Așa se prezintă faptele. Se pare însă că lui Churchill nu-i plac faptele. El dorește evident ca în locul faptelor să triumfe născocirile. Este însă timpul să nu se mai facă calcule bazate pe forța născocirilor: viața a dovedit că în politică asemenea calcule nu aduc nici un folos. „Fapte... Sprijiniți-vă pe fapte!" — nu fără temei a cerut acest lucru la timpul său compatriotul lui W. Churchill, — Charles Dickens. Primul ministru al Angliei luptă împotriva faptelor, pentru că ele nu sînt favorabile politicii duse de el. El încearcă prin toate mijloacele să denatureze în primul rînd poziția Uniunii Sovietice în problema interzicerii armei atomice. Astfel, în ciuda faptelor, el declară că U.R.S.S. „nu poate accepta din punct de vedere organic (?!) un sistem practic de inspecție internațională".

Astfel de afirmații se întîlnesc periodic în paginile presei reacționare care urmărește să înșele pe cititori. Din partea primului ministru al Marii Britanii ar trebui însă să ne așteptăm la acțiuni mai prudente. Dacă redactorii iresponsabili ai unor ziare reacționare americane pot, în anumite cazuri, să invoce faptul că n-ar fi obligați să citească documentele oficiale și că ar lucra după inspirație, un prim-ministru are în orice caz datoria să studieze cu seriozitate tema despre care vrea să discute. Churchill nu poate să nu știe că Uniunea Sovietică a prezentat de nenumărate ori propuneri proprii referitoare la inspecția internațională. În declarația oficială a guvernului sovietic din 18 februarie, în care se propune să fie distruse complect stocurile de arme atomice și cu hidrogen pe care le au statele și ca materialele atomice să fie folosite exclusiv în scopuri pașnice, se spune: „Guvernul sovietic preconizează instituirea unui control internațional corespunzător asupra respectării hotărîrilor sus-menționate".

Ce valoare mai are după aceasta afirmația lui Churchill că U.R.S.S. s-ar pronunța împotriva unui control internațional? Nu este oare limpede că șeful guvernului englez vrea să inducă în eroare pe compatrioții săi?

Trebuie de asemenea să se acorde atenție și unei alte manevre false la care recurge W. Churchill în eforturile sale zadarnice de a justifica într-un fel politica cursei înarmării atomice și pregătirilor de război. În Anglia, după cum se știe, se manifestă o îngrijorare justificată în legătură cu faptul că cercurile guvernante engleze neglijează interesele reale ale securității țării, transformînd teritoriul său într-o bază pentru bombardierele atomice americane. Primul ministru al Angliei a socotit probabil că nu poate să ignoreze această neliniște a compatrioților lui. Și iată că a născocit în acest scop o consolare stranie pentru ei. „Eu nu pot considera că această perfecționare agravează primejdia care ne amenință" — a spus Churchill în legătură cu arma atomică.

Cine nu știe însă că această „perfecționare" reprezintă o primejdie deosebită pentru țările cu populație densă și cu suprafață mică? Oricare om care n-a pierdut încrederea în bunul simț respinge cu indignare acest fals „argument de consolare" al lui Churchill. Luînd cuvîntul în parlament, deputatul laburist Fienburgh a subliniat, pe bună dreptate, că dacă cercurile agresive vor dezlănțui un război folosind bomba cu hidrogen, insulele britanice se vor afla într-o situație vulnerabilă.

Presa reacționară engleză încearcă să prezinte discursul lui Churchill ca pe o predică în favoarea păcii și dezarmării cu ajutorul... cursei înarmărilor. În realitate însă, afirmațiile despre dezarmare și pace din discursul lui Churchill nu sînt decît o momeală pentru auditorii creduli.

Marx, care cunoștea bine viața politică a Angliei din secolul trecut, a subliniat că pe atunci asemenea metode erau folosite de oblcei de acei care „văd în principii o cursă pentru prinderea semenilor". Probabil că asemenea oameni politici mai există și astăzi în Anglia. De fapt, Churchill s-a pronunțat pentru folosirea armei atomice și cu hidrogen în război. În caz de război, a declarat Churchill, „ar fi absurd să se presupună" că această armă nu va fi folosită. Această cuvîntare este o repetare a hotărîrilor adoptate în decembrie 1954 la sesiunea consiliului blocului Atlanticului de nord, care creează o primejdie reală de război atomic.

Cuvîntarea lui Churchill este un îndemn la pregătirea războiului atomic. Dar popoarele iubitoare de pace consideră aceste îndemnuri drept o crimă gravă.

OBSERVATOR

Din ziarul „PRAVDA" nr. 63 (13361)

Răspunsul Ministerului Afacerilor Externe al R. P. Chineze adresat Suediei și Elveției

PEKIN 5 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 27 ianuarie ambasada Suediei și legația Elveției au prezentat memorandumuri în care se propune ca în cazul cînd părțile interesate nu sînt de acord cu lichidarea comisiei neutre de supraveghere a armistițiului în Coreea să se examineze problema reducerii personalului celor patru delegații care alcătuiesc această comisie.

Ministerul Afacerilor Externe al R. P. Chineze, în urma consultărilor cu Ministerul Afacerilor Externe al R.P.D. Coreene a adresat Suediei și Elveției următorul răspuns:

1. La 14 iunie, în memorandumul adresat ambasadei Suediei și legației Elveției, Ministerul Afacerilor Externe al R.P. Chineze a arătat clar punctul său de vedere în legătură cu însemnătatea și sarcinile Comisiei neutre de supraveghere a armistițiului în Coreea. Desfășurarea evenimentelor din ultimele 6 luni a demonstrat cu și mai multă claritate că această comisie este necesară și că existența ei este în interesul păcii în Coreea. Mai mult, Ministerul Afacerilor Externe dorește să sublinieze îndeosebi că acordul de armistițiu în Coreea nu trebuie să fie revizuit după bun plac. În felul acesta, elementelor războinice li se vor da pretexte pentru a submina acordul de armistițiu. Elementele războinice desfășoară în prezent o activitate intensă, folosind diferite pretexte în încercarea de a dizolva în mod unilateral comisia neutră de supraveghere a armistițiului și de a submina astfel pacea în Coreea. În baza motivului sus menționat, Ministerul Afacerilor Externe al R.P. Chineze nu poate să ia în considerație propunerea de a se pune capăt activității Comisiei neutre de supraveghere a armistițiului în Coreea.

2. În ce privește activitatea Comisiei neutre de supraveghere, de la conferința de la Geneva cele 4 națiuni neutre care fac parte din această comisie au înregistrat mari progrese în colaborarea lor.

Ele au jucat un rol activ în supravegherea aplicării acordului de armistițiu în Coreea și au adus o contribuție pozitivă la cauza păcii în această țară. Ministerul Afacerilor Externe dorește foarte mult ca această activitate să continue.

3. Ministerul Afacerilor Externe a luat în considerație greutățile menționate în memorandumul ambasadei Suediei și legației Elveției în legătură cu desemnarea personalului tehnic pentru comisia neutră de supraveghere a armistițiului și cu cheltuielile mari necesitate de întreținerea sa. Avînd în vedere faptul că numărul membrilor personalului comisiei neutre de supraveghere a armistițiului nu este stipulat în acordul de armistițiu, Ministerul Afacerilor Externe consideră ca acceptabilă soluția prezentată în memorandumul ambasadei Suediei și legației Elveției de a se reduce personalul comisiei neutre de supraveghere a armistițiului, cu condiția ca supravegherea aplicării acordului de armistițiu în Coreea să nu fie stînjenită prin aceasta.

Mijloacele concrete de reducere a personalului pot fi hotărîte prin consultări corespunzătoare.

Canada dezaprobă politica S.U.A. față de R. P. Chineză

Ziarul „Christian Science Monitor" subliniază într-un articol de fond divergențele dintre S.U.A. și Canada în privința politicii față de R. P. Chineză.

Ziarul arată că guvernul Canadei este dispus să recunoască guvernul R. P. Chineze. „În Canada există dorința crescîndă de a se recunoaște guvernul lui Mao Tze-dun... întrucît, afirmă canadienii,... acesta este în mod limpede guvernul de facto al Chinei continentale..."

Spre deosebire de guvernul S.U.A., guvernul canadian, deși continuă să recunoască în mod oficial guvernul gomindanist, tinde să-l accepte ca o putere din ce în ce mai slabă, care nu are nici un cuvînt de spus în ce privește China continentală" — scrie ziarul.

„Christian Science Monitor" subliniază ostilitatea canadienilor față de orice participare la aventurile militare ciankaișiste. „În Canada nu există virtualmente dorința de a se trimite trupe în Formoza pentru ajutorarea lui Cian Kai-și — scrie ziarul. Guvernul canadian „nu se simte absolut de loc obligat să ajute guvernul din Formoza să dobîndească puterea" (în China continentală N.R.).

Ziarul american scoate de asemenea în evidență dorința Canadei de a nu da curs dictatului S.U.A. în ce privește embargoul asupra comerțului cu R. P. Chineză, arătînd că guvernul canadian „este gata să întrețină relații comerciale pașnice" cu R. P. Chineză.

Ostilitatea poporului canadian față de sprijinirea clicii ciankaișiste este atît de vădită, încît însuși primul ministru al Canadei, Louis Saint Laurent, care în general urmează linia politică a Washingtonului, s-a văzut nevoit să ceară recent în Camera canadiană a Comunelor ca Statele Unite „să evite declarațiile pripite în legătură cu Taivanul". Asemenea declarații, a spus el, „nu sporesc șansele de împiedicare a unui nou război".

Agravarea divergențelor din sînul partidului laburist din Anglia

Presa londoneză scrie despre agravarea divergențelor din rîndurile partidului laburist. Ziarul „News Chronicle" subliniază într-un articol redacțional că în jurul lui Aneurin Bevan „se string în întreaga țară mii de adepți care obiectează în mod serios împotriva producerii de bombe cu hidrogen în Anglia".

După cum transmite agenția Reuter, fracțiunea parlamentară a partidului laburist a hotărît la o conferință din 3 martie să țină la 9 martie o ședință „pentru a discuta situația, care reprezintă cea mai adîncă scindare din ultimii ani din rîndurile laburiștilor". În știre se spune că la această ședință va fi discutată „revolta fățișă" împotriva conducerii partidului manifestată la 2 martie în Camera Comunelor în problema fabricării bombelor cu hidrogen în Anglia.

Declarația secretariatului conducerii Partidului Comunist din Germania

BERLIN 6 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

Secretariatul conducerii Partidului Comunist din Germania a dat publicității o declarație în care salută propunerea Camerei Populare a R. D. Germane cu privire la organizarea unui referendum pe întreaga Germanie și subliniază că făcînd această propunere, Camera Populară acționează ca reprezentantă a întregii Germanii.

Secretariatul conducerii subliniază că ratificarea de către Bundestagul de la Bonn a acordurilor militare de la Paris contravine voinței majorității covîrșitoare a poporului german și că luînd o hotărîre în această problemă de importanță vitală pentru Germania, Bundestagul de la Bonn nu s-a călăuzit de interesele naționale ale poporului german. Organizarea referendumului popular, se subliniază în declarație, va arăta lumii întregi pentru ce se pronunță poporul german: pentru reunificarea pașnică a Germaniei, sau pentru acordurile militariste de la Paris.

Exprimîndu-și regretul asupra faptului că președintele partidului social-democrat, Ollenhauer, s-a pronunțat împotriva acceptării propunerii Camerei Populare, secretariatul conducerii P.C.G. subliniază că membrii partidului social-democrat și membrii sindicatelor din Germania occidentală, — muncitori, țărani și intelectuali, — aprobă întru totul această propunere.

În declarație se arată: importanța pe care o are cunoașterea de către oamenii muncii din Germania occidentală a declarației guvernamentale a lui Otto Grotewohl, precum și a hotărîrilor adoptate de Camera Populară a R. D. Germane.

De la Procuratura U. R. S. S

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: În februarie 1949 ziarista americană A. L. Strong, care se afla în U.R.S.S., a fost arestată de organele securității de stat din U.R.S.S. fiind bănuită de activitate de spionaj și diversiune împotriva Uniunii Sovietice și a fost expulzată de pe teritoriul Uniunii Sovietice.

În urma verificării efectuată de Procuratura U.R.S.S. s-a stabilit că fosta conducere a Ministerului Securității de Stat (Beria, Abakumov) ridicase fără temei amintitele acuzări împotriva d-nei Strong. Ca urmare, în prezent aceste acuzări au fost anulate.

Timpul probabil pentru zilele de 9, 10 și 11 martie

Vreme închisă și umedă cu precipitații sub formă de ploaie și lapoviță la început, apoi sub formă de ninsoare. Vînt potrivit pînă la tare din miazăzi-răsărit la început, apoi vîntul se va intensifica din direcția miazănoapte-răsărit, viscolind zăpada în sectorul miazăzi-răsărit. Temperatura la început staționară, apoi în scădere, va coborî noaptea între minus 3 grade și plus 2 grade în jumătatea de miazăzi-răsărit a țării și între minus 4 și minus 9 grade în partea de miazănoapte-răsărit. În primele 2 zile, condiții favorabile poleiului.

Poporul german spune NU—acordurilor de la Paris

Așa cum se știe, clica lui Adenauer a reușit la 27 februarie să smulgă votul Bundestagului pentru ratificarea acordurilor de la Paris. Cu toate că acest act potrivnic intereselor poporului german înseamnă un nou pas pe calea realizării planurilor de refacere a militarismului german agresiv, guvernanții de la Bonn n-au motive să fie liniștiți. Grupul de deputați care a spus DA acordurilor de la Paris nu reprezintă voința poporului din Germania occidentală. Și apoi, aplicarea celor prevăzute în acordurile de la Paris nu depinde atît de Bundestag și de guvernanții de la Bonn, cît de poporul german. Și de acest lucru nu pot să nu țină seamă cei ce se fac luntre și punte să îndeplinească ordinele primite de la Washington.

Masele populare din Germania occidentală înțeleg tot mai mult ce înseamnă aplicarea planului de refacere a Wehrmachtului hitlerist. În zilele în care s-au desfășurat dezbaterile în Bundestag, cît și după aceea, populația vest-germană a organizat o serie de acțiuni care au exprimat net hotărîrea lor de a se opune aplicării planurilor de remilitarizare a Germaniei occidentale. Muncitorii vest-germani, și alături de ei pături tot mai largi ale populației din Germania occidentală, nu mai vor ca stăpînii trusturilor de armament și foștii hitleriști să dispună după bunul lor plac de soarta poporului german. Nu întîmplător în zilele cît au durat dezbaterile privind ratificarea acordurilor de la Paris clădirea Bundestagului a fost înconjurată cu o puternică pază polițienească, iar unele străzi din jur închise cu sîrmă ghimpată. Cu tot succesul înregistrat de Adenauer la 27 februarie, a doua zi un ministru a demisionat și alți trei au anunțat că vor demisiona. De ce îl părăsesc miniștrii pe Adenauer? Răspunsul îl dau chiar unele ziare care apar în Germania occidentală. Astfel ziarul „Der Volkswirt" scria că hotărîrea Bundestagului a dat naștere „unei prăpăstii periculoase" între Bundestag și poporul german. Un alt ziar vest-german „Westfaeliche Rundschau" „după ce scoate în evidență că hotărîrea Bundestagului nu corespunde intereselor poporului, arată că poporul nu se va „potoli", așa cum speră guvernul de la Bonn. Conflictul tot mai ascuțit dintre guvern și parlament pe de o parte și popor pe de altă parte, iată cauza care i-a determinat pe unii miniștri din guvernul condus de cancelar să se gîndească să renunțe la funcțiile pe care le dețin.

Acțiunile de luptă ale populației vest-germane împotriva planurilor de transformare a Germaniei occidentale într-un focar de război în centrul Europei, stîrnesc temeri în rîndurile inițiatorilor și susținătorilor acestor planuri. Revista engleză „New Statesman and Nation", făcîndu-se ecoul acestor temeri, atrăgea atenția într-un articol publicat de corespondentul său de la Bonn că puterea poporului nu trebuie subapreciată și că în actualul conflict dintre organele de conducere și popor este în joc nu numai reînarmarea Germaniei occidentale, ci chiar guvernul Adenauer și probabil întreaga structură internă a statului vest-german.

Guvernanții de la Bonn încearcă să stăvilească creșterea luptei maselor populare împotriva planurilor de înarmare și refacere a militarismului vest-german, intensificînd măsurile de represiune și de lichidare a drepturilor cetățenești. Măsurile fasciste sînt îndreptate în primul rînd împotriva comuniștilor, patrioților și luptătorilor cei mai dîrzi pentru rezolvarea dreaptă a problemei germane.

Nu i-a fost de ajuns lui Adenauer odiosul proces intentat Partidului Comunist. Acum guvernul federal a intentat acțiune și împotriva unor membri din conducerea Partidului Comunist din Germania. Fruntașii Partidului Comunist: Walter Fisch, Fritz Rische și Joseph Ledwohn sînt acuzați de înaltă trădare „pentru că au participat la elaborarea programului pentru reunificarea națională a Germaniei". Există informații că guvernanții de la Bonn pregătesc un proces și partidului social-democrat din Germania.

În ultimul timp, pentru a fi și mai mult pe placul stăpînilor din S. U. A., Adenauer și-a luat îndrăzneala să facă o serie de declarații care nu pot să nu stîrnească îngrijorare în rîndul popoarelor ale căror guverne au semnat acordurile de la Paris. Aceste declarații nu se deosebesc cu nimic de declarațiile pe care le făceau Hitler sau Göring. „Înarmarea Germaniei occidentale trebuie începută neîntîrziat... Cea mai bună apărare a păcii constă într-o reînarmare foarte puternică..." Acestea sînt dorințele cancelarului. Mai mult, el își permite să atragă atenția Franței să nu îndrăznească cumva să repete ceea ce a făcut cu tratatul „comunității defensive europene". O fi sunînd frumos aceste declarații pentru guvernanții S.U.A. și ai Angliei, dar pentru popoarele Europei și pentru poporul german sună a șuierat de obuze și bombe.

Adenauer: — ...și cînd vei fi mare te voi trimite la Paris!
(desen de Il. Leru)

De altfel, ratificarea de către Bundestag a acordurilor de la Paris nu înseamnă totul. Acordurile de la Paris vor trebui să fie aprobate și de Camera Superioară (Bundesrat). Membrii Bundesratului vor trebui să țină seama de acțiunea de protest tot mai puternică a maselor populare din Germania occidentală.

Poporul german pe care-l paște din nou primejdia de moarte de a deveni carne de tun pentru ațîțătorii la război spune NU! planurilor nebunești ale clicii de la Bonn și ale stăpînilor acesteia. Poporul german cere cu tot mai multă hotărîre ca problema germană să fie rezolvată pe calea tratativelor. Populația vest-germană a îmbrățișat cu căldură propunerile făcute în acest sens atît de U.R.S.S., cît și de R.D. Germană. Un puternic răsunet a avut în rîndurile maselor populare din Germania occidentală declarația făcută în numele guvernului R. D. Germane de către Otto Grotewohl, prin care se propune să se organizeze un referendum în întreaga Germanie prin care poporul german să se pronunțe liber sau pentru unificarea pașnică a Germaniei pe calea ținerii de alegeri pe întreaga Germanie în 1955 și pentru „manifestul german", sau pentru acordurile de la Paris.

Interesul manifestat de populația vest-germană față de această nouă propunere făcută de R.D. Germană, al cărei rol este din ce în ce mai însemnat în lupta împotriva reînvierii militarismului german și pentru unificarea pașnică a Germaniei, este pe deplin justificat. Propunerea corespunde întru totul dorinței fierbinți a poporului german de a-și reface unitatea națională și de a zădărnici punerea în aplicare a acordurilor de la Paris care lovesc greu interesele poporului german și primejduiesc pacea Europei. Poporul german știe că aplicarea acordurilor care prevăd refacerea militarismului german agresiv ar face imposibile tratative internaționale pentru rezolvarea problemei unificării Germaniei. De aceea, el își va intensifica lupta pentru victoria cauzei sale drepte. În această luptă grea, poporul german va avea sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace din Europa, popoare care sînt sincer interesate ca Germania să redevină un stat unitar, democratic și pașnic.

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R.P.R. Apare de două ori pe săptămînă. Redacția: București, Piața Scînteii. Telefon 7.60.10, 7.60.20. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". Abonamente: pe 3 luni, 5 lei; pe 6 luni, 10 lei; pe 1 an, 20 lei. Abonamentele se fac de către oficiile poștale, factorii poștali, difuzorii voluntari de la sate, din gospodării colective, gospodării agricole de stat și S.M.T.